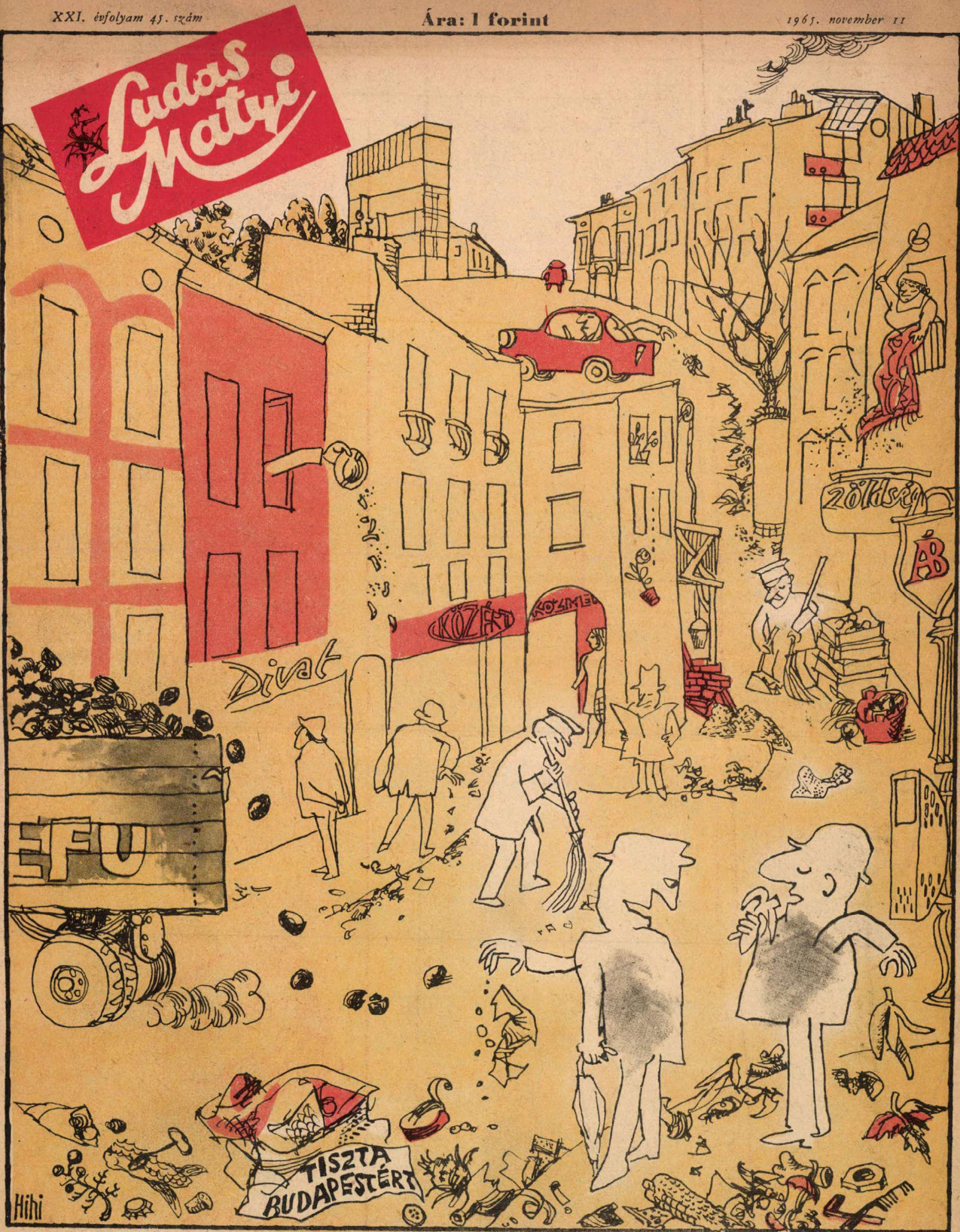

– Látja, mennyi embernek adunk mi munkát!...

Hegedűs István rajza

Feledékenység

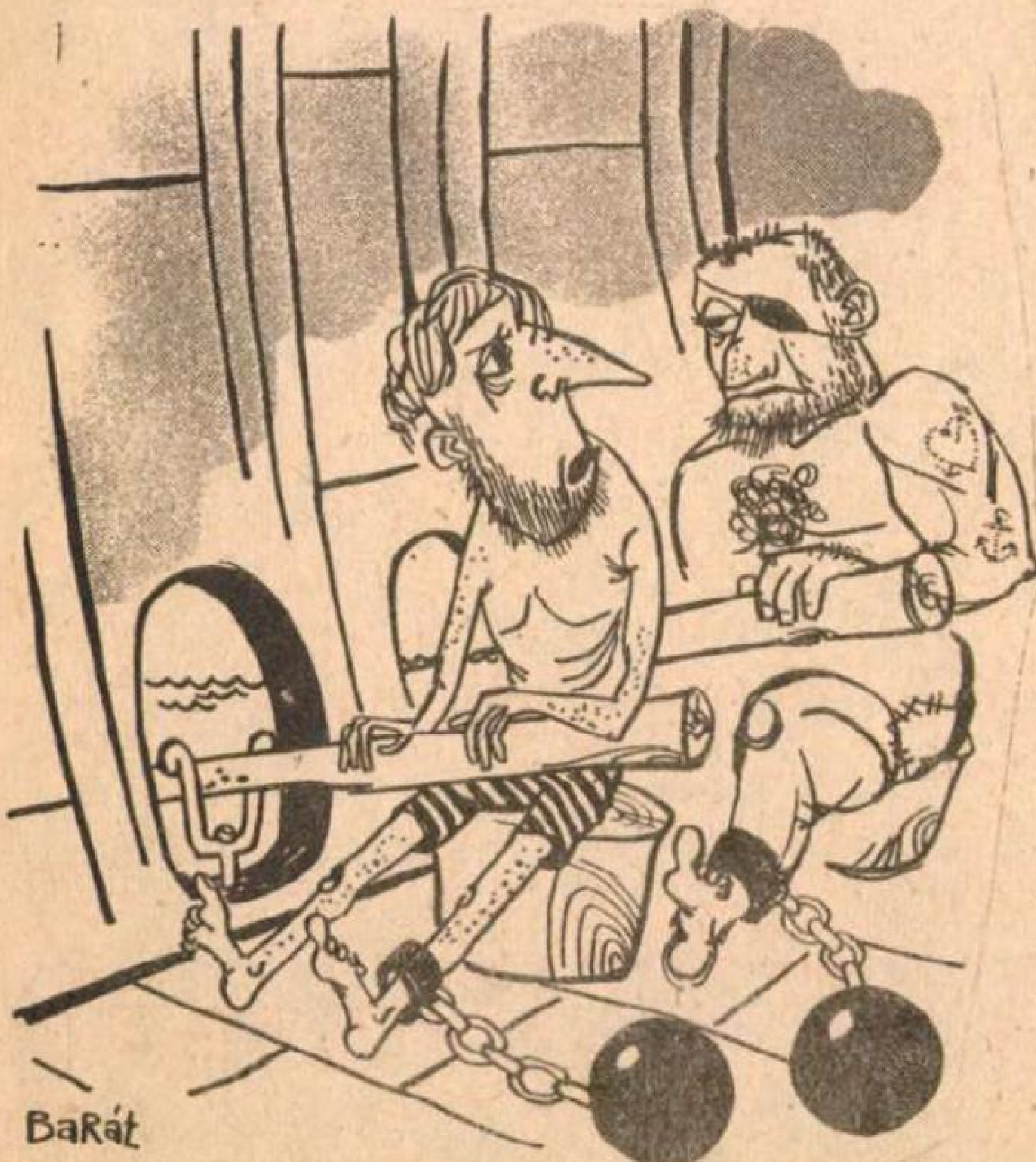

– Jaj, hova tettem a búcsúlevelet?!

Meglepetés

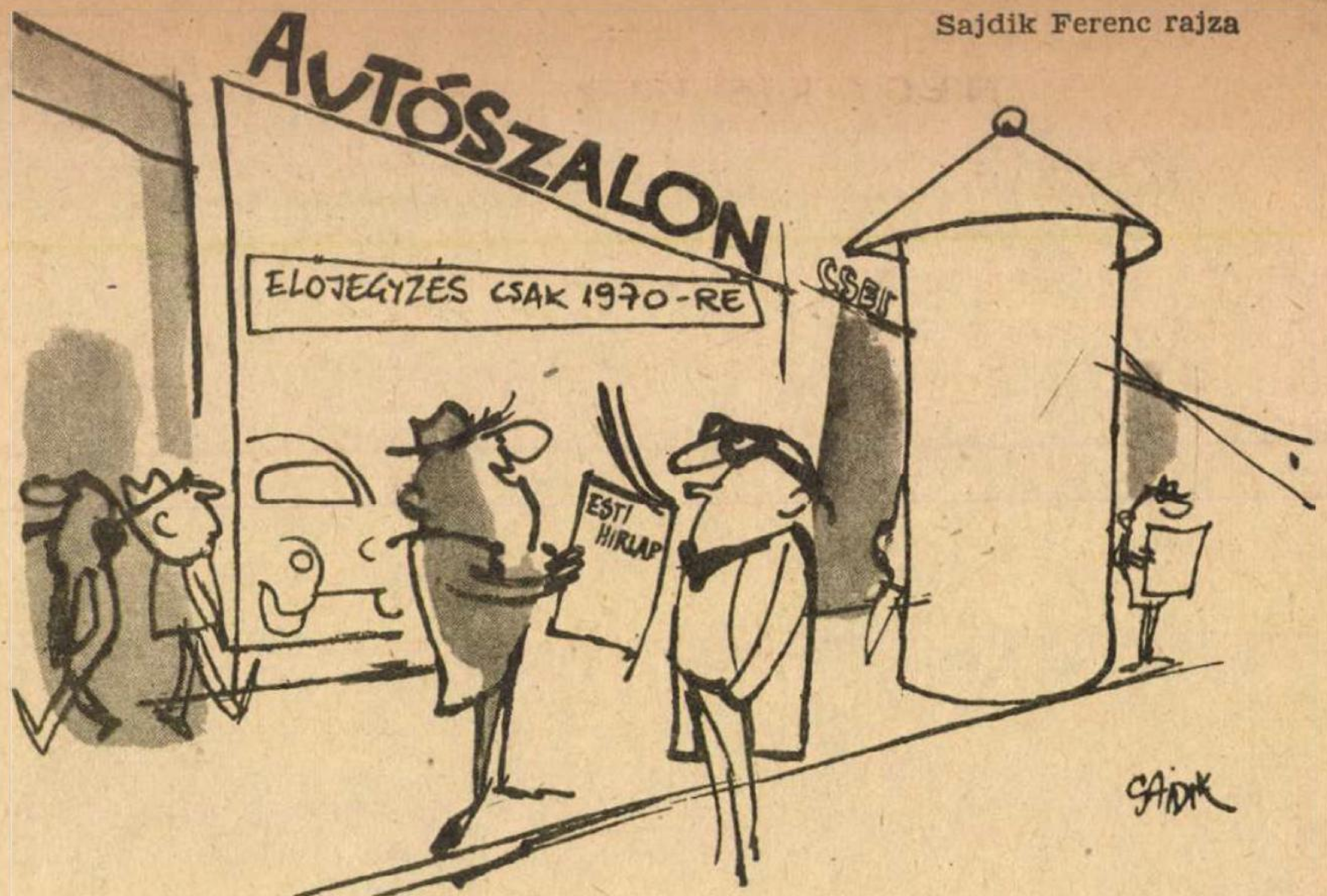
Protekció

– Te hogy kerültél ide?
– A sógoromnak csak egy szavába került.

Gyorsaság nem boszorkányság

Sajdik Ferenc rajza

– Olvasta? Fantasztikus! Négy percenként készül el egy új Wartburg...

Mindenütt viselhető?

A Budapesten nemrég lezajlott nemzetközi fodrászversenyről mutat be képeket a filmhíradó. A nézők gurulnak a nevetéstől. Miért? Azért, mert a kísérő szöveg — halálos komolyan — arról tájékoztat, hogy az előző évek szertelenségei után az idén már a *lágyvonalú, mindenütt viselhető női frizura a divat.*

Ezt halljuk.

És mit látunk?

Rafinált megoldású, sokemeletes, bonyolult mintázatú hajépítményeket, tornyocskákkal, félholdakkal, taréjokkal, csigavonalakkal, parabolákkal, és hiperbolákkal. És félénk, görcsös mosolyt a próbakisasszonyok arcán, nehogy egy óvatlan mozdulattól összedőljön, felboruljon a „lágyvonalú, mindenütt viselhető frizura".

k. a.

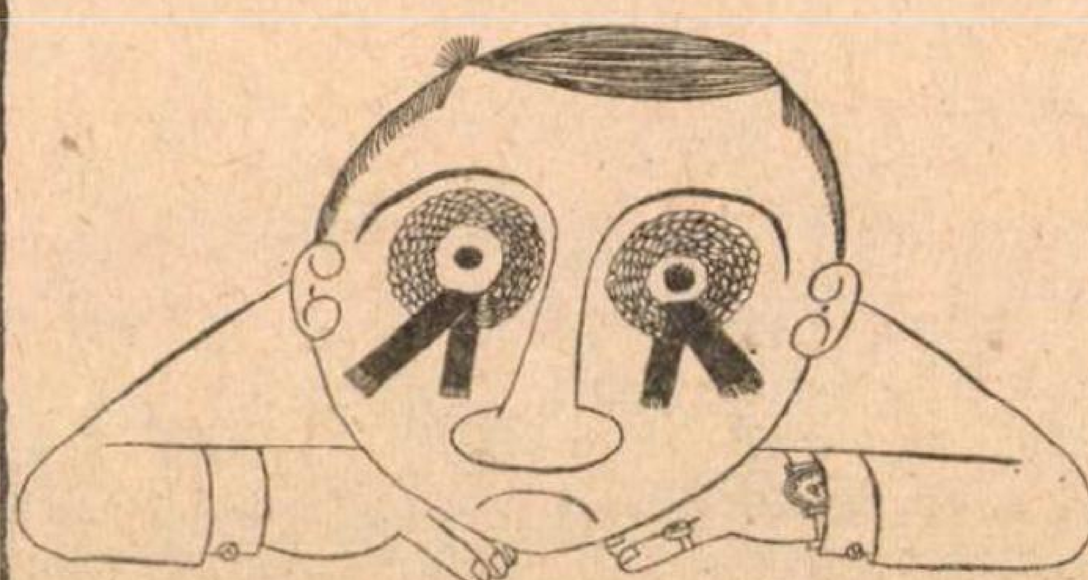
Tárlat

– Jé, ezt még sohasem állították ki!

KÉT PORTRÉ

SZOMORÚ EMBER

ROBBANÉKONY TERMÉSZET

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NÉGY KIS ÜGY

1

Csernai István szegedi olvasónk megírta, hogy a nemrégiben vásárolt szobagarnitúrájukból két szék még a garanciális időn belül elvesztette a stabilitását, de hiába reklamáltak emiatt, nem kaptak orvoslást panaszukra.

Kérésünkre a Bútorértékesítő Vállalat igazgatója intézkedett a beteg székek sürgős megjavítása érdekében.

Reméljük, olvasónknak nem kell ezután két szék között a földre ülnie.

2

Dr. Bognár Lajosné vezető óvónő írja:

„A XI. ker. Diószegi u. 44. sz. alatti óvoda 175 gyermeke nevében köszönöm a segítséget. A Ludasban megjelent bírálat után boylerünket üzembe helyezték."

3

Nagy Dezső berettyóújfalui olvasónk panaszolja:

„Féléve vásároltam egy Unipress kávéfőző gépet. Nagyon elégedett voltam vele mindaddig, míg az alsó gumibetét tönkre nem ment. Már egy hónapja hiába keresem és kerestetem a filléres alkatrészt, kutatásaim eddig eredménytelennek bizonyultak. Kaptam közben egy jó tanácsot: vegyek egy új gépet. Ez is megoldás – de mi legyen a régivel?"

F. I. budapesti olvasónk „szerencsésebb" volt: kapott gumibetétet. Csak éppen használni nem tudja, mert nem szigetel jól.

Az látszik tehát az egyetlen jó megoldásnak, ha berettyóújfalui levélírónk mégis megveszi a felkínált új gépet. Voltaképp még örülnie is kellene az ajánlatnak, hiszen az Unipress közismerten hiánycikk. Miért ne legyen hiánycikk az alkatrész is?

4

T. István (Bpest, XIV., Szitakötő u.) írja levelében:

„Kisfiammal sétálgattunk a Gellért rakparton. Az Erzsébet-hídnál szerettünk volna villamosra szállni, de a kőkorlát miatt több száz métert kellett kerülnünk. Jó volna, ha a korlátokat sem építenék korlátlanul. Ezen a helyen, a megállónál, feltétlenül kellene egy lépcső."

– Gyorsan nézzenek ide, nem tudom, hogy meddig bírom még tartani!

„HELYTELENÜL JÁRT EL"

Kedvenc kifejezésünk lett. Már akinek. Nekem nem. Szintelen és szagtalan kifejezés, nem lehet indulatosan mondani, csak fejcsóválva. Minden benne van, és semmi sincs benne. Talán éppen ezért kedvelik...

Egyszer olvastam egy cikket — már nem emlékszem, hol — amely arról szólt, hogyan üldözte, gyötörte, piszkálta beosztottját egy kiskirály főnök. Mindennap belekötött, gorombáskodott vele, nevetségessé tette, elbocsátással fenyegette, heteken és hónapokon keresztül, egészen addig, amíg az illető össze nem roppant, és kórházba nem került.

A cikk nyomán természetesen azonnal megindult a vizsgálat, amely megállapította:

„X. Y. helytelenül járt el a beosztottjával szemben."

Hát igen. Így is lehet mondani. De lehetne másképp is: színesebben, melegebben, zaftosabban. Gazdag nyelv a magyar.

Manapság már a srácok sem verekednek, hanem helytelenül járnak el a pajtásaikkal szemben... Már azon sem lepődnék meg, ha valahol azt olvasnám:

„Eszelős tekintetű, zilált hajú férfi állított be a rendőrségre. Jobbjában hosszú, véres kést szorongatott.

— Tartóztassanak le — dadogta sírós hangon. — Helytelenül jártam el a feleségemmel szemben..."

Vagy:

„Géza elgyönyörködött az ágyon fekvő nő szépségében, de azért egy kis lelkiismeretfurdalást érzett... Hédike, a barátom felesége, gondolta magában, és én az előbb helytelenül jártam el a barátommal szemben...

Az asszony magához intette a férfit. Géza odarohant hozzá — nem is rohant, hanem repült — és újra helytelenül járt el a barátjával szemben."

Nincsenek többé hazugok, csibészek, alávalók, gazfickók, bürokraták, lelketlenek, közönyösek, ők csak helytelenül járnak el valakivel, vagy valakikkel szemben.

Micsoda különbség!

Ez a kifejezés alighanem egy hivatalban született vagy egy ügyvédi irodában. Ha meghallom, isten tudja miért, egy sovány, hajlott hátú, aktatáskás férfit látok magam előtt. A szeme savó színű, orrán cvikker, ajkán hűvös mosoly... Úgy hívom magamban, hogy dr. Helytelen Eljár... Nem tudom, hova megy, de fogadni merném, hogy helytelenül jár el valamilyen ügyben... Aktatáskájában szavakat cipel... Szókincseket, melyeket tőlünk lopott...

Emberek! Vegyétek vissza tőle!

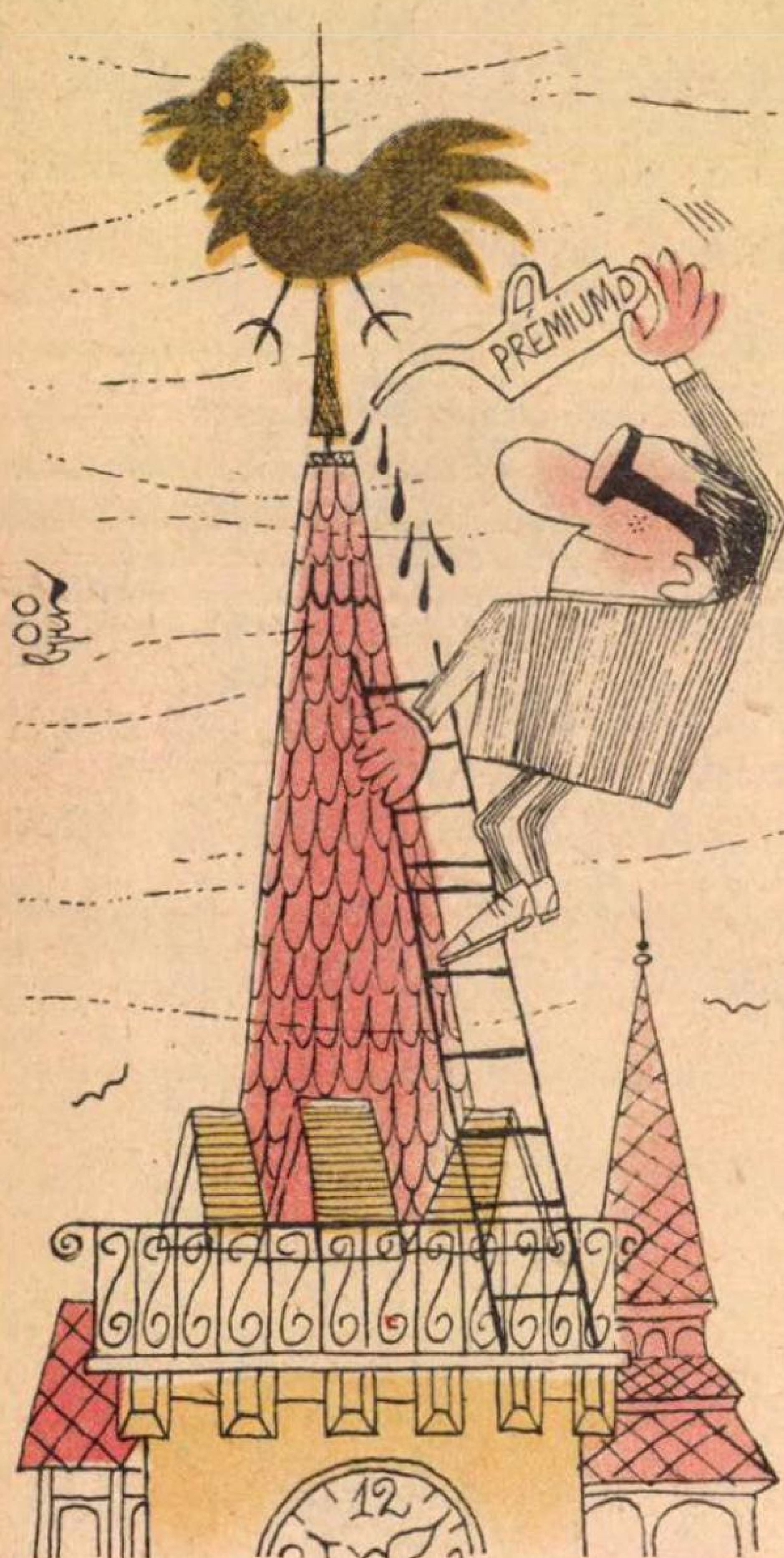
(mikes)

Sértés

– Mit vétettem a kolléganőmnek? Gratulált a születésnapomra.

Karbantartás

Nerc stóla

(LACIKA MONOLÓGJA)

Tegnap este óriási vita, vagyis veszekedés volt nálunk, mert anyu mindenáron rá akarta venni aput, hogy ő is vállaljon másodállást, mint ahogy Vili bácsi, azaz anyu testvére, vállalt. Apu szabadkozott, hogy ő így meg úgy el van foglalva, s még a saját első állásában sem győzi a munkát, nemhogy másodállást vállaljon — máshol. Különben is rendesen megélünk a fizetéséből, vagyis a pénzből, amit apu a saját első állásában keres, és egyébként sem hajlandó semmiféle inkorrektségre, vagyis visszaélésre egy másodállás miatt.

Erre anyu élhetetlennek nevezte aput, és murizott vele, hogy miért lenne az visszaélés, ha másodállást vállalna egy kis plusz jövedelemért, azaz pénzért, amit a másodállásban kapna. Vili bácsiék is azért élnek olyan flottul, mert a Vili bácsinak van magához való esze, ami apunak nincs, és ki tudja csinálni, hogy másodállása legyen. Telik nekik mindenre, magyarázta anyu apunak, s Margit néni, vagyis Vili bácsi felesége, éppen most vett magának egy szép nerc stólát csomagból négy ezerért, ami nem kis pénz, de nekik meg sem kottyan, és mindenük van, de bezzeg apu semmit sem tud felmutatni.

Apu nagyon dühös volt, de türtőztette magát, és csendesen magyarázta anyunak, hogy igazi másodállást nehéz kapni, ő pedig nem igazit nem vállal, mert ez az a bizonyos inkorrekt dolog, azaz visszaélés, amire az előbb már utalt: vagyis az egyik bácsi azért ad másodállást a másik bácsinak,

hogy a másik bácsi is adjon másodállást az egyik bácsinak. Ez olyan kéz kezet mos dolog, amit apu nem hajlandó csinálni, de csinálja a Vili bácsi, ha kedve tartja.

Anyu éppen kikérte magának, hogy apu ilyesmivel gyanúsítsa Vili bácsit, amikor csöngettek, és Vili bácsiék jöttek látogatóba, egy kis vacsora utáni tereferére, ahogy Margit néni szokta mondani.

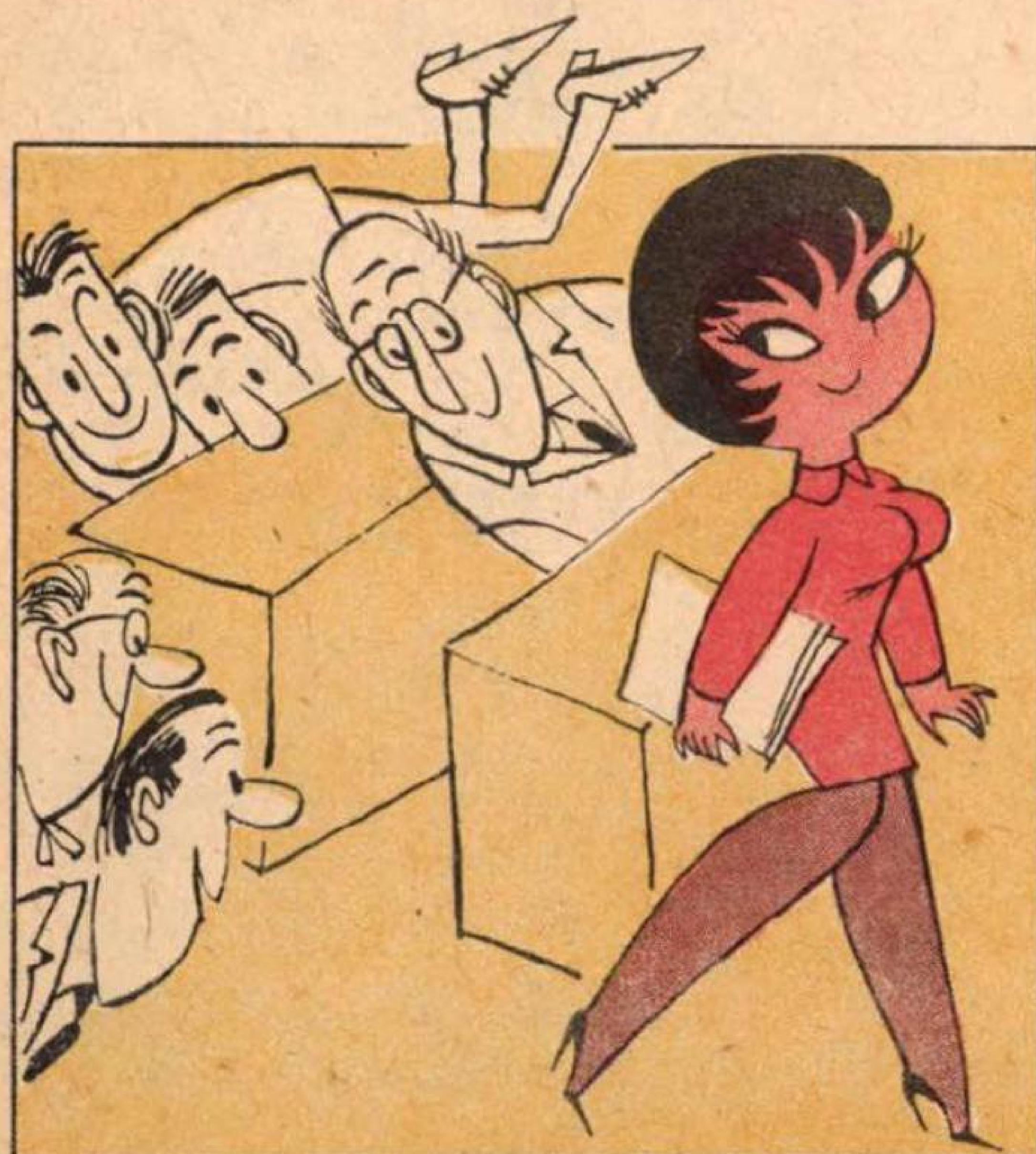
Amikor Vili bácsiék helyet foglaltak, anyu tovább firtatta a dolgot, mire Vili bácsi azt magyazázta apunak, hogy nincs igaza, nem olyan egyszerűen kell azt csinálni, hogy az egyik bácsi a másik bácsihoz menjen másodállásba és viszont. Vili bácsi például ott van másodállásban, ahol Gereben bácsi dolgozik főállásban, de Gereben bácsi nem ott van másodállásban, ahol Vili bácsi főállásban dolgozik, hanem Kovacsek bácsinál van másodállásban, viszont Kovacsek bácsi nem Gereben bácsinál van másodállásban, hanem Vili bácsinál, és ezért Vili bácsi nyugodtan lehet másodállásban Gereben bácsinál. Az a lényeg, magyarázta Vili bácsi, hogy az ember mindig másnál legyen másodállásban, mint aki nála van másodállásban, hogy meglegyen a körforgás, ami olyan bonyolult, hogy azt senki sem tudja kibogozni, ezért senkinek nem lehet baja.

Na látod, mondta anyu apunak, milyen egyszerű az egész, és csak miattad nem lehet nekem nerc stólám. Apu még mérgesebb lett, mint amilyen az előbb volt, és megint veszekedni kezdtek volna, de akkor végre kezdték a tévéhíradót, és mindnyájan azt néztük.

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika sikere

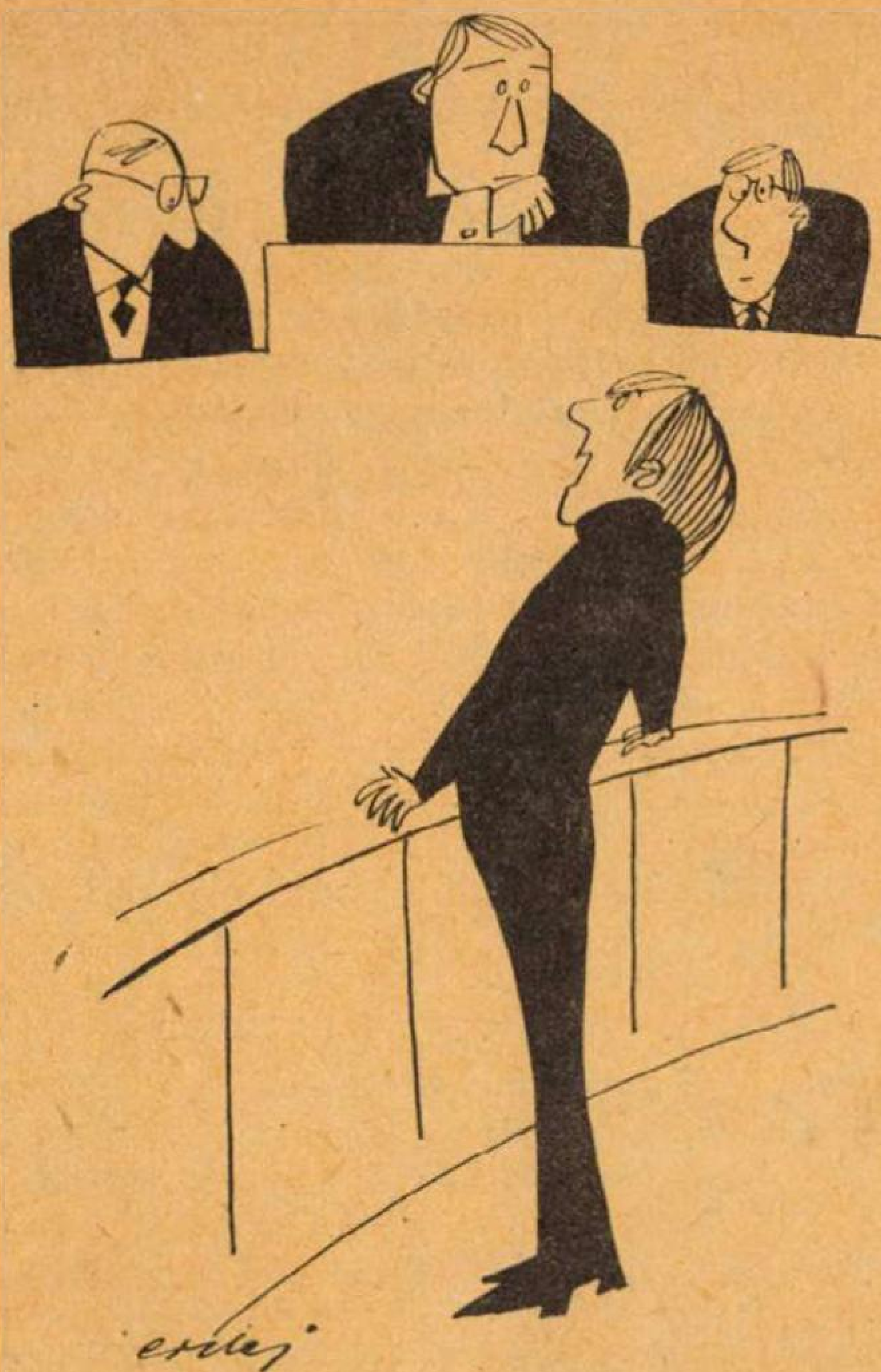

Enyhítő körülmény

Erdei Sándor rajza

– Tessék figyelembe venni, hogy ezzel a természetemmel milyen nehéz felnőttkorom lesz . . .

Ki vigyáz a gyerekre?

Baráth József rajza

– Nincs más megoldás, erre az éjszakára kihozzuk a mamát a szociális otthonból . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZÁLLODA, BORHARAPÓ, SZÖKŐKÚT

1

Új szálloda épül Dombóváron, betonelemekből, beillene a Szaharába légiós erődítménynek. Az átadási határidőt már többször is arrábbtolták, de a dombóváriak ezen nem csodálkoznak – hiszen nem ez az első nagyobb építkezés náluk. Azért már így, félkészen is nagy hasz-

not hajt: nem engedi, hogy öszszedőljön a szomszédos épület. A barátság és támogatás kölcsönös: a két ház egymást tartja. Mert bár az új épület masszív, a laza talaj miatt némi statikai problémák adódtak. A szomszédos ház – egykor önkiszolgáló bolt – rogyadozik, a szálloda is süllyedt öt centit. De az építők megnyugtatják az embereket: újabb süllyedés már nem várható. Hacsak nem alkalmaznak túl kövér portást vagy főszakácsot a szállodában . . .

2

Kaposváron ádáz vita folyik akörül, hogy mi legyen a régi Kupa-pince helyén: kijózanító szoba vagy borharapó? A városi tanács az előbbire, a megyei tanács kereskedelmi osztálya és a vendéglátóipari vállalat az utóbbira szavaz.

A mi javaslatunk: legyen mind a kettő. Egyik felében ez, a másikban az. Így legalább megspórolják a mentőkocsi fuvarköltségét.

3

Szintén Kaposváron, a Szabadság-parkban, megcsodálható Európa leglassabban épülő szökőkútja. A lassúság legfőbb oka az, hogy nem egyezik a városi tanács építési osztályának és a kivitelező vállalatnak az ízlése, s erre csak akkor jöttek rá, amikor a nagy mű egyharmada már kész volt. A kaposvári kőművesek (illetve az őket helyettesítő segédmunkások) úgy jártak, mint Déva várát építő

balladás elődeik: amit egyik nap építettek – másnapra szétverették velük, csinálhatták újból, új elképzelések szerint.

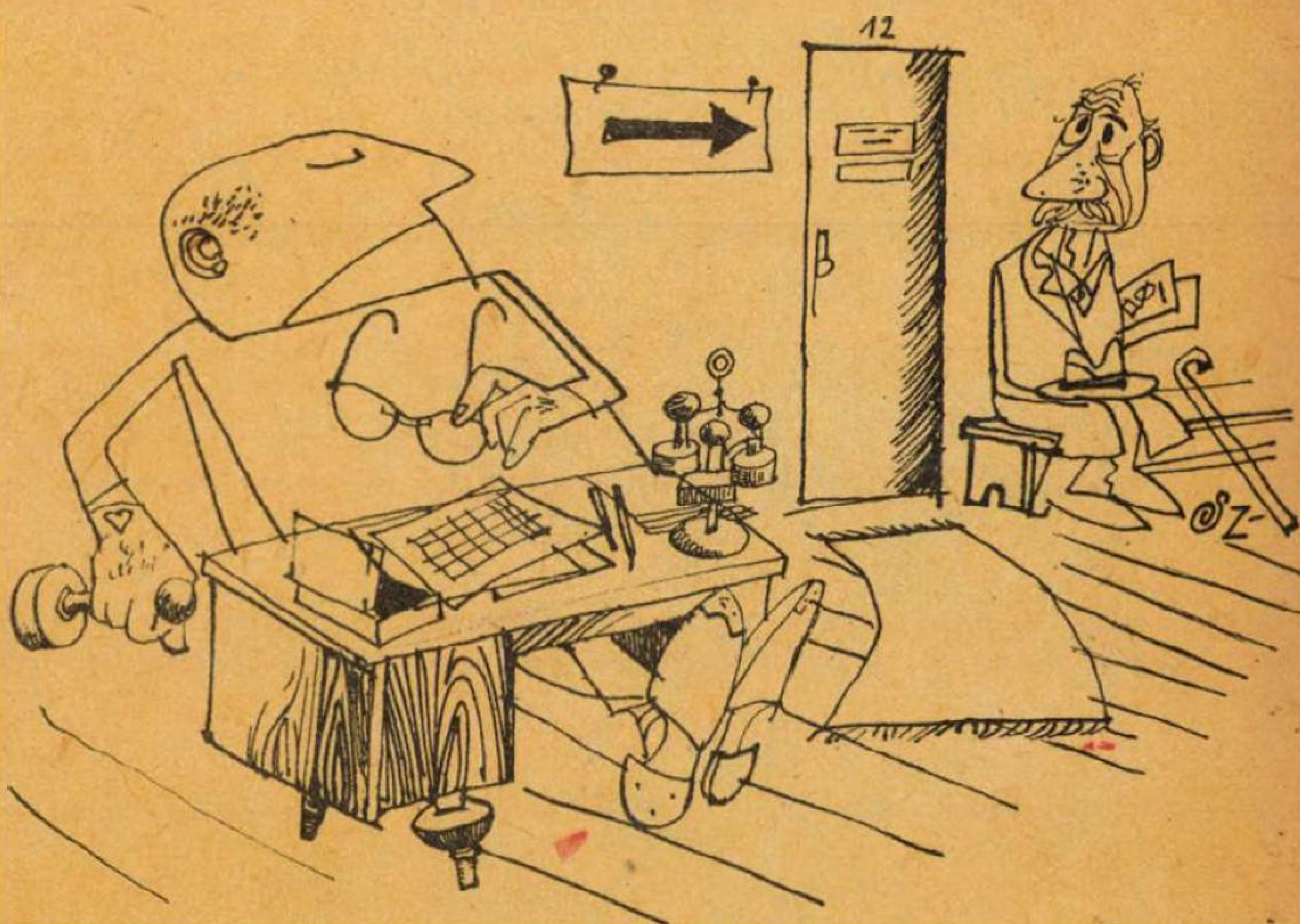
A város illetékes vezetői azt mondják, hogy ez a szervezetlenség és a rossz kooperáció iskolapéldája. És azt is mondják: valaki fizetni fog!

Erre befizetünk . . .

Radványi Barna

Jobb napokat látott

Szűr-Szabó József rajza

– Hej, amikor én még fát hordtam a Tükernél! . . .

irka-firka

X-nek nem a legerősebb oldala a kultúra. A múltkor például kiderült, azt hiszi, hogy Bicska Maxi meg Foxi Maxi testvérek.

*

Egy pszichológus barátom nemrég így érzékeltette társaságában az elmegyógyászat és az ideggyógyászat közti különbséget:
– Az nem mindegy, kérem, hogy valaki elmés vagy ideges...

*

A IV. Henrik című dráma tanulsága: Nem mindegy, hogy az ember csárdást vagy Canossát jár!

*

F. olyan analfabéta a tánchoz, hogy jóformán még a Copperfieldet sem tudja megkülönböztetni a Twisttől.

*

Volna egy praktikus találmányom: náthajárvány idején a színházakban a jegyszedő a belépő kezelésekor adjon minden nézőnek egy-egy zacskó köhögés elleni finom gyógycukorkát. Ez egyúttal kicsit megvigasztalná az embert, ha gyenge a darab.

*

Megkérdeztem X.-et, utazna-e elsőnek a Holdra? Némi töprengés után így válaszolt:
– Munkaidőben miért ne?

*

Az elmúlt szerdán pokoli rossz napom volt: összevesztem a főnökömmel, a legjobb barátommal, a feleségemmel, a kislányommal és az anyámmal. S ráadásul még a fejem is alaposan megfájdult. – Hogy az ördög vinné már el ezeket a nyavalyás föld alatti atomkísérleteket!

Dalmáth Ferenc

A TÜRELEM

(TANMESE)

Amikor a szülők már végképp nem bírtak Sanyikával, felkeresték Zoltán mestert, a környék jóságos bölcsét.

— Zoltán mester — mondta Sanyika édesapja az indulattól remegve —, csináljon már valamit ezzel a nyomorult kölyökkel, mert az lesz a vége, hogy előbb-utóbb agyonverem. Ezt már nem lehet elviselni. Elvégre nem is kisgyerek már, maholnap tizennégy éves lesz, és a helyzet egyre rosszabb. Komolyan mondom, már rá sem tudok nézni. A haja a vállát veri, mosakodni nem szeret, egyetlen rendes ruhadarabot sem hajlandó felvenni, egész nap azokat az ócska táncdalokat fújja, fütyüli, énekli, bömböli, hörgi. Tiszteletlen, goromba, mosdatlan szájú, úgy beszél, hogy kisül a szemünk a szégyentől. Már lányokkal cicázik, néha éjszaka is kimarad, csavarog, hazudik, mindenkit kigúnyol, réme az iskolának, a tanárainak, mindenki panaszkodik rá. Engem vén szivarnak nevez, az anyját öreglánynak. Mindent megrongál, elront, eltör, fogadásból fejest ugrott a Juliska néni nagy állótükrébe. Az Operában a Faust előadása alatt petárdát robbantott fel. Szóval ezt nem lehet idegekkel bírni. Én tudom, hogy ez világjelenség, valami baj van a fiatalokkal, mindenütt megbolondultak, de én nem akarok megbolondulni. Ennek rossz vége lesz, ha ez így megy tovább.

— Már én is kezdem elveszíteni a türelmemet! — zokogott fel Sanyika édesanyja.

— Ez a baj! — bólintott Zoltán mester jóságosan mosolyogva. — Aki türelmetlen, az igazságtalan. Aki igazságtalan, az elveszti lelki egyensúlyát. Aki elveszti lelki egyensúlyát, azt magával ragadja az indulat. Majd én kézbe veszem a gyereket!

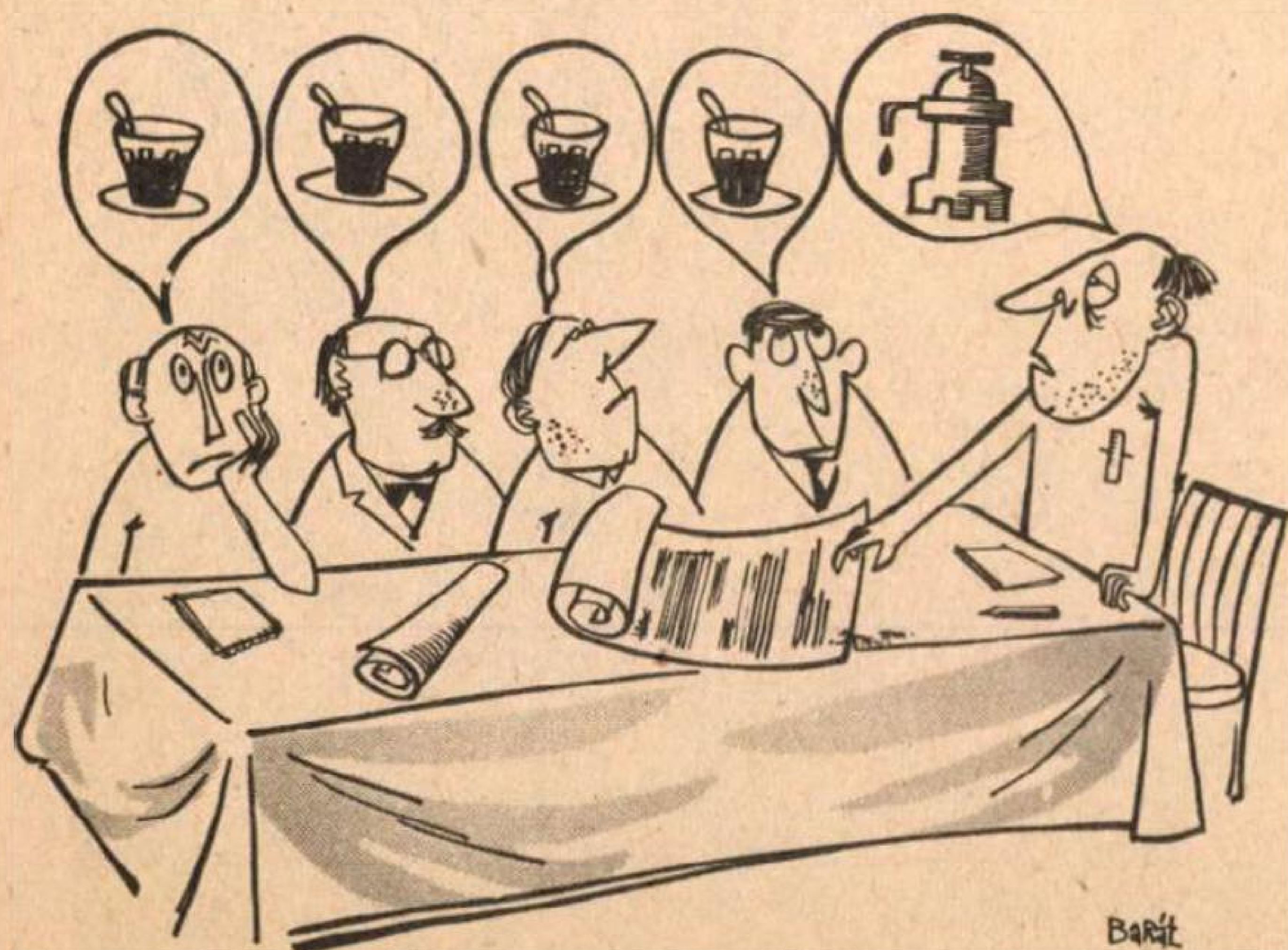
Zoltán mester nagy-nagy türelemmel fogott hozzá Sanyika neveléséhez. Erre a türelemre égető szükség volt. Sanyika például egy alkalommal az alvó Zoltán mester szakállát hozzáragasztotta az orrához. Pótolhatatlan értékű feljegyzéseiből hajókat csinált, s a Dunán bocsátotta őket vízre. Komisz telefontréfákat csinált vele, egeret csempészett az ágyába, s levágta nadrágja jobb szárát. És még sok hasonló gonoszságot követett el, de Zoltán mester nem vesztette el a türelmét, még akkor sem, amikor egy este arra ért haza, hogy Sanyika házibulit tart az ő, mármint Zoltán mester ünnepi levegőjű lakásában.

A jóságos bölcset semmi sem hozta ki a sodrából, fáradhatatlanul és türelmesen nevelte Sanyikát. Harminc évig foglalkozott vele, s áldozatos, kitartó munkájának lassanként mutatkozni kezdett az eredménye. Sanyika egy terményforgalmi vállalat főkönyvelője lett, s noha az asztma erősen kínozta, sohasem mulasztotta el hosszasan figyelmeztetni három gyermekét a fegyelmezett magatartás és a szeretet fontosságára.

— Ugye mondtam, hogy türelemmel előbb-utóbb célhoz érünk? — emlékeztette Zoltán mester Sanyika szüleit. A két öreget a hála valósággal elborította.

Feleki László

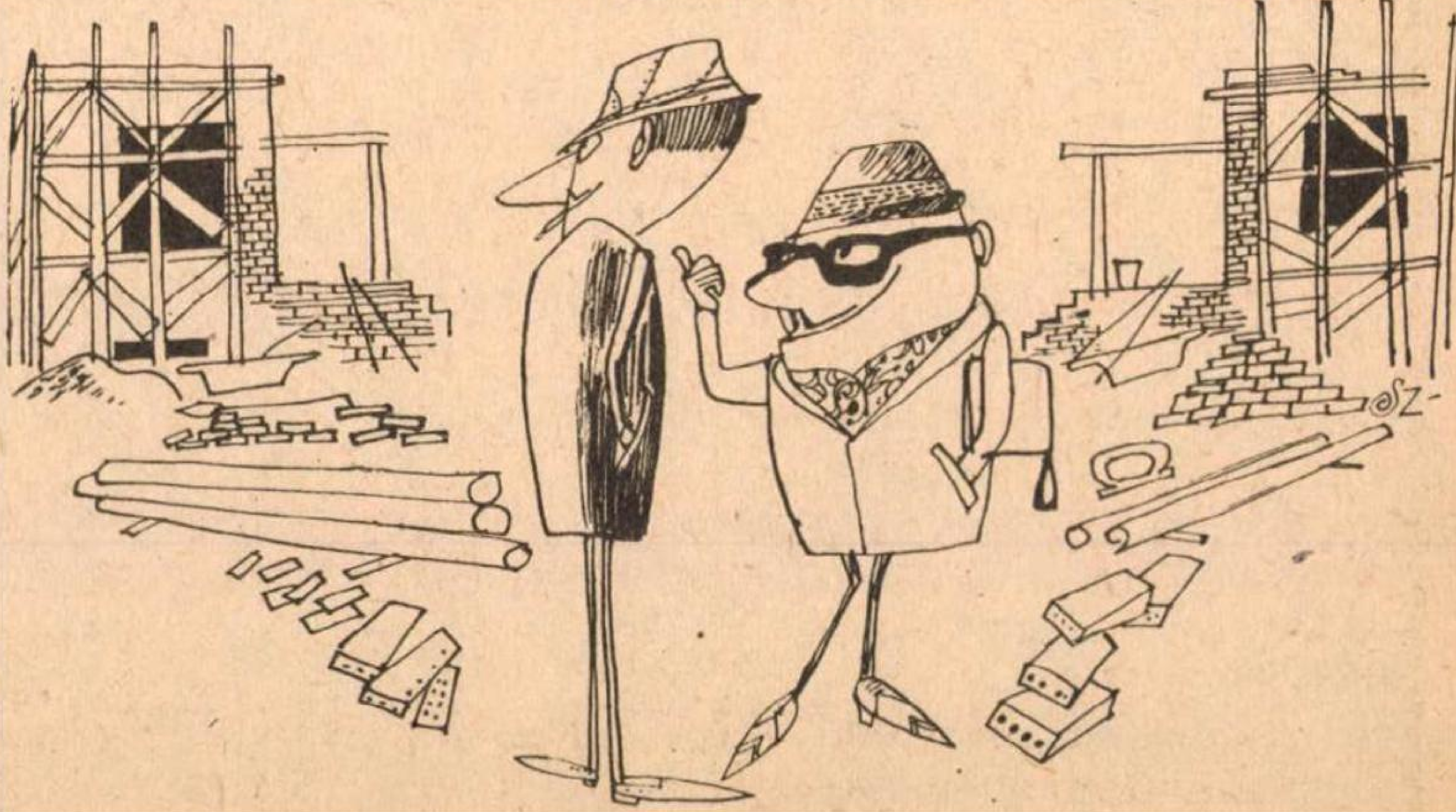
Értekezleten

– Elvtársak, ha van valakinek valami egyéni elgondolása, kérem, szóljon hozzá! ...

A titokzatos villa

Szűr-Szabó József rajza

– Hát maga miből építtetett villát?
– Abból, hogy tudom, miből épül az a másik...

Mindenféle

Az ember annyira fél a vihartól, hogy szépnek tartja.

X annyira szerény, hogy az már önismeret.

Az hagyján, hogy Z író lázadó, de nem lázadhatna egy kicsit érdekesebben?

Az udvarias ember még azoknak a gondolatait is igyekszik kitalálni, akiknek nincsenek gondolataik.

Az unatkozó embert töltse el az a jóleső érzés, hogy éppen szabad idejét élvezi.

Az útonálló mélységesen elítéli az önbíráskodást.

f. l.

A fedezék

Zsoldos Sándor rajza

Ballada a szent Vargáról

Levél:

„T. Autóbuszüzem!
Itt küldök postán tizenegy forintot,
mert tizenegyszer nem válthattam meg
vonaljegyem a zsúfolt autóbuszon,
oly gyorsan sodort tovább a tömeg.
Őszinte hívük:
Varga Pál, számfejtő."

Ez volt a hírnév legelső foka,
s az üzemi lap írta: — „Varga tette
több mint erény. Ez már modern csoda."

Mivel szezonja volt az uborkának,
a sajtó frissen átvette a hírt:
egy napilap bő cikket közölt róla
és nem sajnálta tőle a papírt.
Folyóiratban arcképét közölték:
ő a becsületesség bajnoka!
Tisztelni kezdték, mint egy élő szobrot,
mert amit tett, az több volt, mint csoda.

...És szállt a hírnév, mert kiszállt a tévé,
s a rádió beszámolt róla már,
az egész ország tudta és csodálta,
mily tisztességes volt a Varga Pál.
Becsületbrigád névadónak kérte,
s ő szívesen adta nevét oda.
Mibe került ez néki? — így gondolta,
nem lepte már meg semmilyen csoda.

Sőt téeszcsét is elneveztek róla,
ő lett a példa, ő a modern szent.
A neve lassan fogalommá nőtt fel:
a „vargaság" nagy erkölcsöt jelent.
...Ó milyen szép, hogy prózai korunkban
igenis van még ily ritka csoda!

Kádencia:

(És most sikkasztott Varga Pál tíz ezrest.
Tehette: senki nem figyelt oda.)

Bedő István

Két apróság

VILLAMOSON

Fékez a hatos, a Rudas László utcai megállóhoz érkeztünk. A reggeli „csúcs" már lezajlott, de azért foglalt minden ülőhely, néhányan állnak a peronon, és a kocsi belsejében is.

Felszáll egy fiatalasszony, három év körüli kisfiúval a karján.

A villamos csenget, megindul, az asszony benyit a tolóajtón.

A kisfiú terepszemlét tart a magasból, és látva, hogy senki nem ajánlja fel ülőhelyét, a kalauz pedig a kocsi másik végében tartózkodik, erélyes hangon megszólal:

— Egy anya jött a gyerekével!

UTCÁN

Bandukolok hazafelé. Az István körút és a Szemere utca sarkán megállít a szomszédunkban lakó barna asszonyka, jaj, de jó, hogy erre járok, ne vegyem rossznéven, de ha nem nagyon sietős a dolgom, vigyázzak egy kicsit Sanyikára, most hozta haza a napköziből, ő beugrana ide az önkiszolgáló Közértbe, két zsúrkenyérért, vendégek jönnek, pár pillanat az egész, de láthatom, tele van a bolt, még agyonnyomnák odabent ezt a szegény gyereket.

Lovagiasan vállalom a megbízatást, kézen fogom a szegény gyereket, a mama hálásan eltűnik a tömegben. Lehorgonyzunk a Közért kijárata mellett, társalgást kezdeményezek.

— Kutya! — mutatok egy aranyos dáklira, amely pórázon húzza bőrzekés gazdáját.

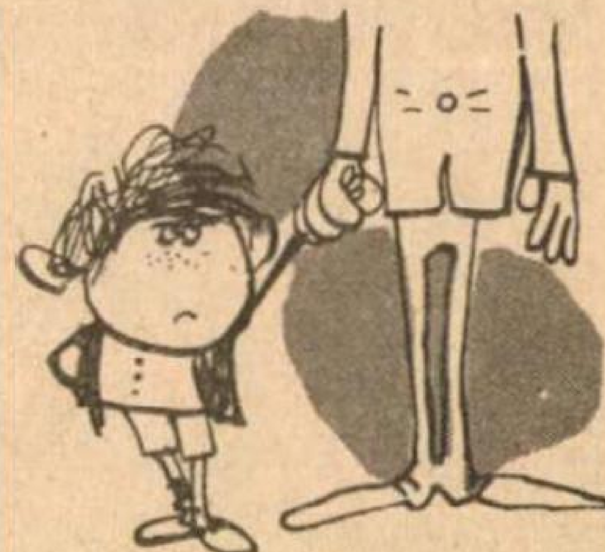
— Szép kiskutya. Szeretnél egy ilyen kiskutyát?

Sanyika vállat von, elfordul.

Nehéz eset!

— Nézd csak! — teszek újabb kísérletet. — A rendőr bácsi ráfütyült arra a nénire, mert a tilosban szaladt át. Hű, de mérges!

Sanyika még csak nem is pillant a jelzett irányba, hidegen hagyja az ügy.

Hát jól van, ez egy fásult, közönyös mai gyerek, ezt nem érdekli semmi, nincs közös témánk. Rendben, uram, nem erőltetem tovább a beszélgetést, mindössze azt vállaltam, hogy vigyázok magára, a szórakoztatásáról nem volt szó.

Álldogálunk egymás mellett. Némán, csendben. Mint két vadidegen férfi, akiket csupán az köt össze, hogy a nagyobbik hivatalosan fogja a kisebbiknek a kezét.

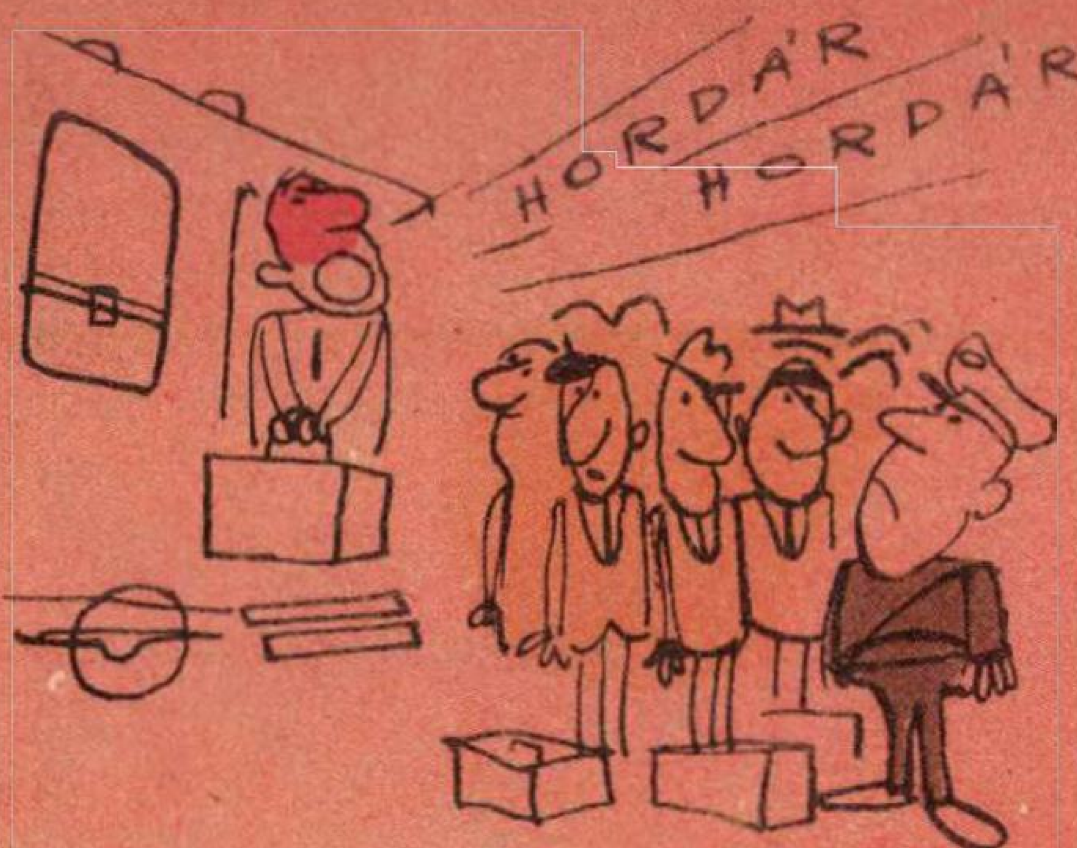
Telnek a másodpercek.

— Ejha! — csóválom meg a fejem önkéntelen elismeréssel, amikor egy hatalmas, csillogó autó-csoda suhanva előzi meg a tizenötös buszt.

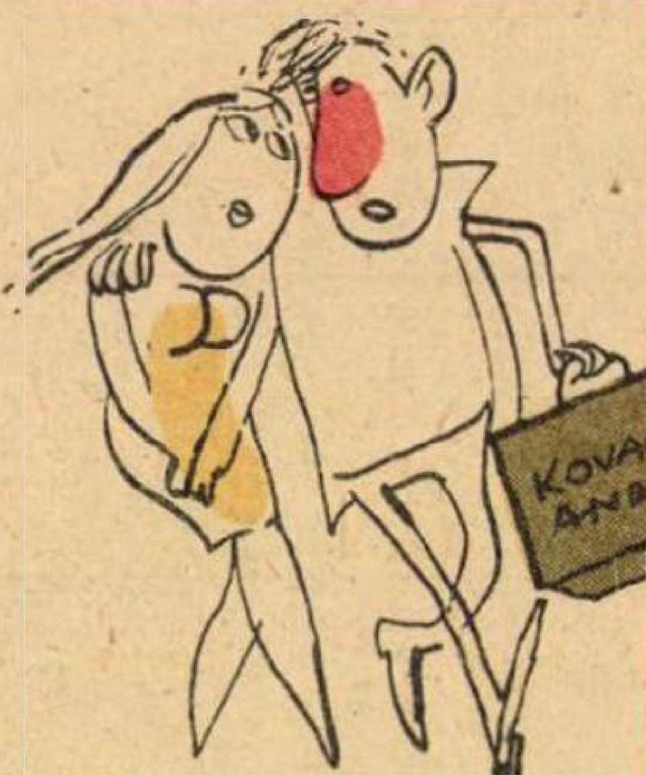
— Melci — szólal meg ekkor váratlanul Sanyika, majd a laikusnak magyarázó szakember türelmes fölényével még hozzáfűzi:

— Melcedesz.

(kürti)

ÚJONCOK BEVONULÁSA

– Már csak 729 nap van hátra!

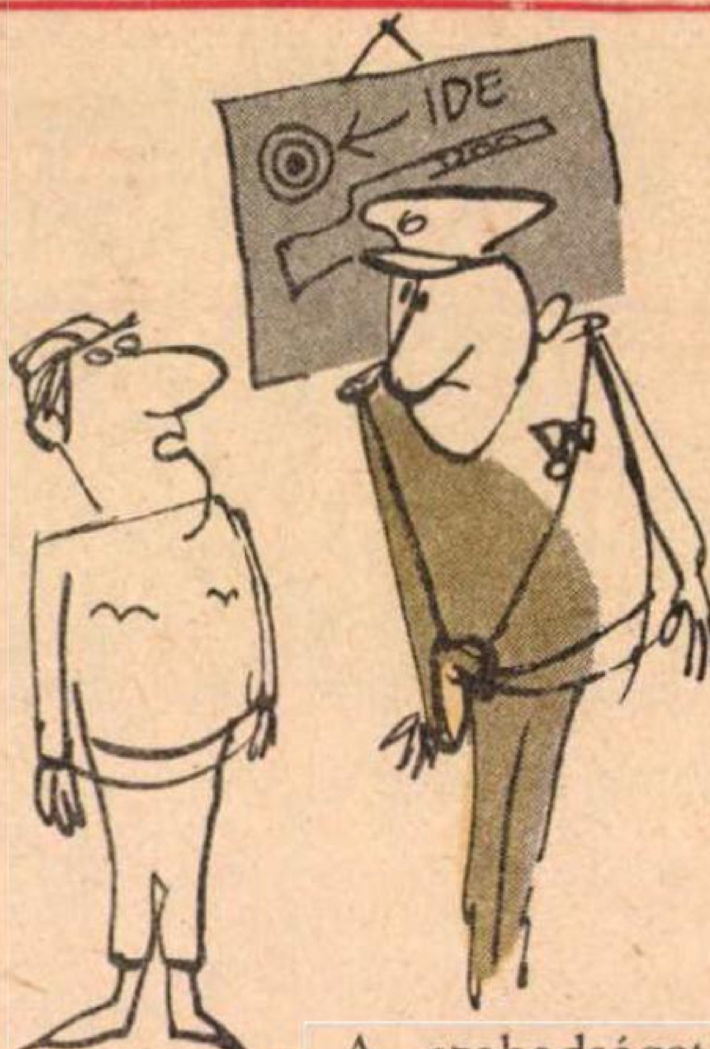
– Biztos, hogy itt nincsenek takarítónők?

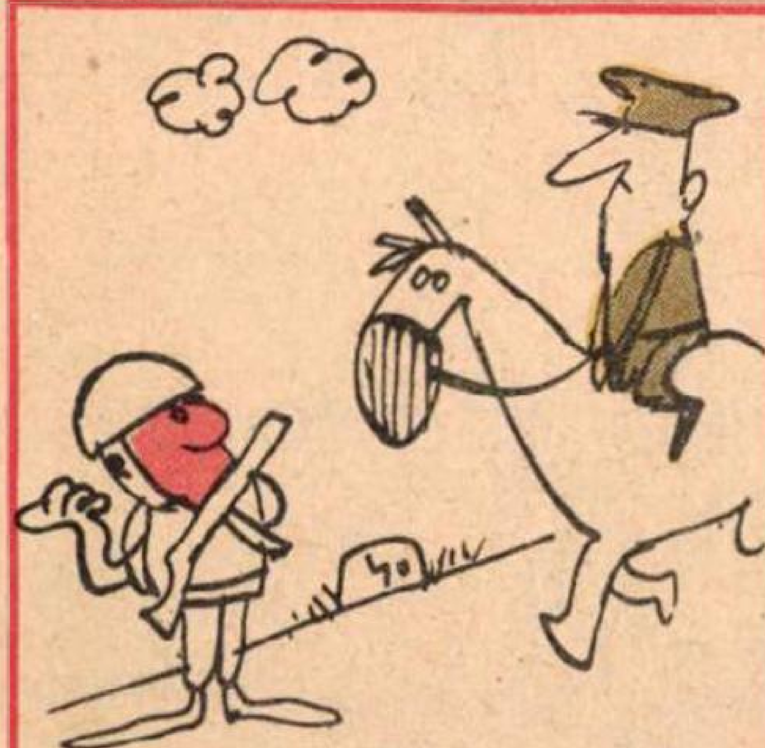
Mama: És most hagyjam itt szegénykémet egyedül?

– Én a tejeskávét föl nélkül kérem!

– A szabadságot mikor lehet kivenni?

Autóstop

Az első menetgyakorlat

Sajdik Ferenc rajzai

külpolitikai totó

T. Ludas Matyi!

Kedvenc hetilapom pályázatától vérszemet kapva, az alábbi nehéz kérdésekkel szeretném tanulságos elmesportra késztetni az Önök olvasóit:

1. Kitől származik ez a mondás: *„Mondottam ember, küzdj, és bízva bízzál”?*

Isten (1)
Sátán (x)
Charlie Chaplin (2)

2. Hát ezt ki mondta: *„Kropacsekné, hányszor mondjam, hogy a gangon csak délelőtt tízig szabad porolni”?*

Einstein (1)
Eddington (x)
XXIII. János (2)

3. És ezt: *„Te is fiam Brutus”?*

Fedák Sári (1)
Keresztes-Fischer Ferenc (x)
Zatopek (2)

4. Na és ezt: *„Ausradieren”?*

L. N. Tolsztoj (1)
Gandhi (2)
Kibédy Ervin (x)

5. Hát ezt ki mondta: *„Przembsylwzkwzki kawarzczsrenczkowelanczyk”?*

Keresztelő Szent János (1)
Hekus Dönci (x)
Kamenyev (2)

6. E kérdéseket ki állította össze?

Leonardo da Vinci (1)
Zách Felicián (x)
Rita Hayworth (2)

A nyertesek között kisorsoljuk a Magyarország archívumából származó teljes
idézet-gyűjteményt (1),
egy vagon Andaxint (x),
semmit (2).

Sugár András

VANNAK EGÉSZEN FURCSA DOLGOK...

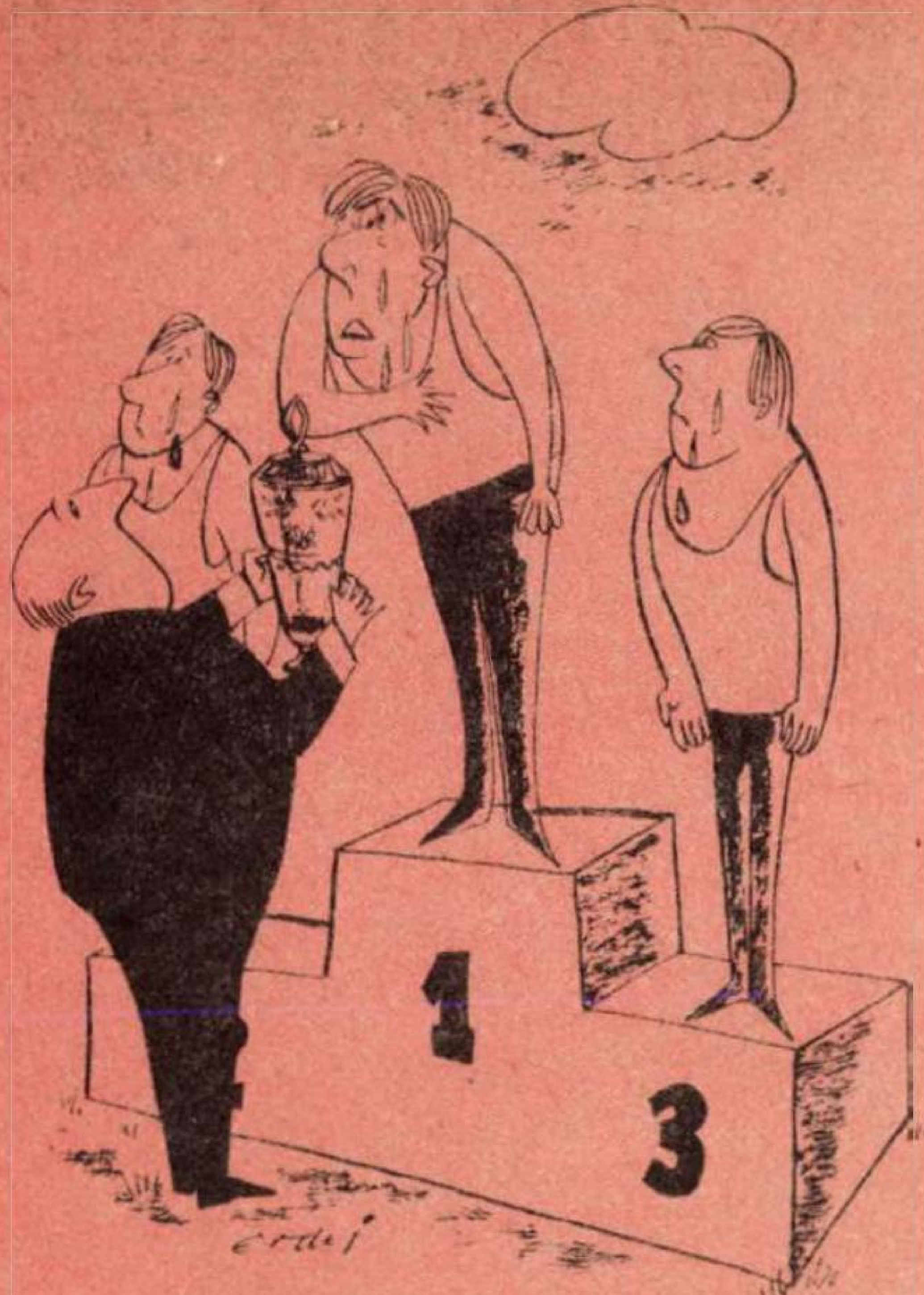
Amerikából hazatért ismerősöm meséli. Elment New Yorkba egy magánorvoshoz, valami apró műtéti beavatkozásra volt szüksége. Aggódva kérdezte az orvost, miközben idegesen nézegette a pénztárcáját:

— Doktor úr, nem fog fájni?

A doktor így válaszolt:

— Legyen nyugodt, mielőtt átadná a kétszáz dollár honoráriumot, érzésteleníteni fogom!

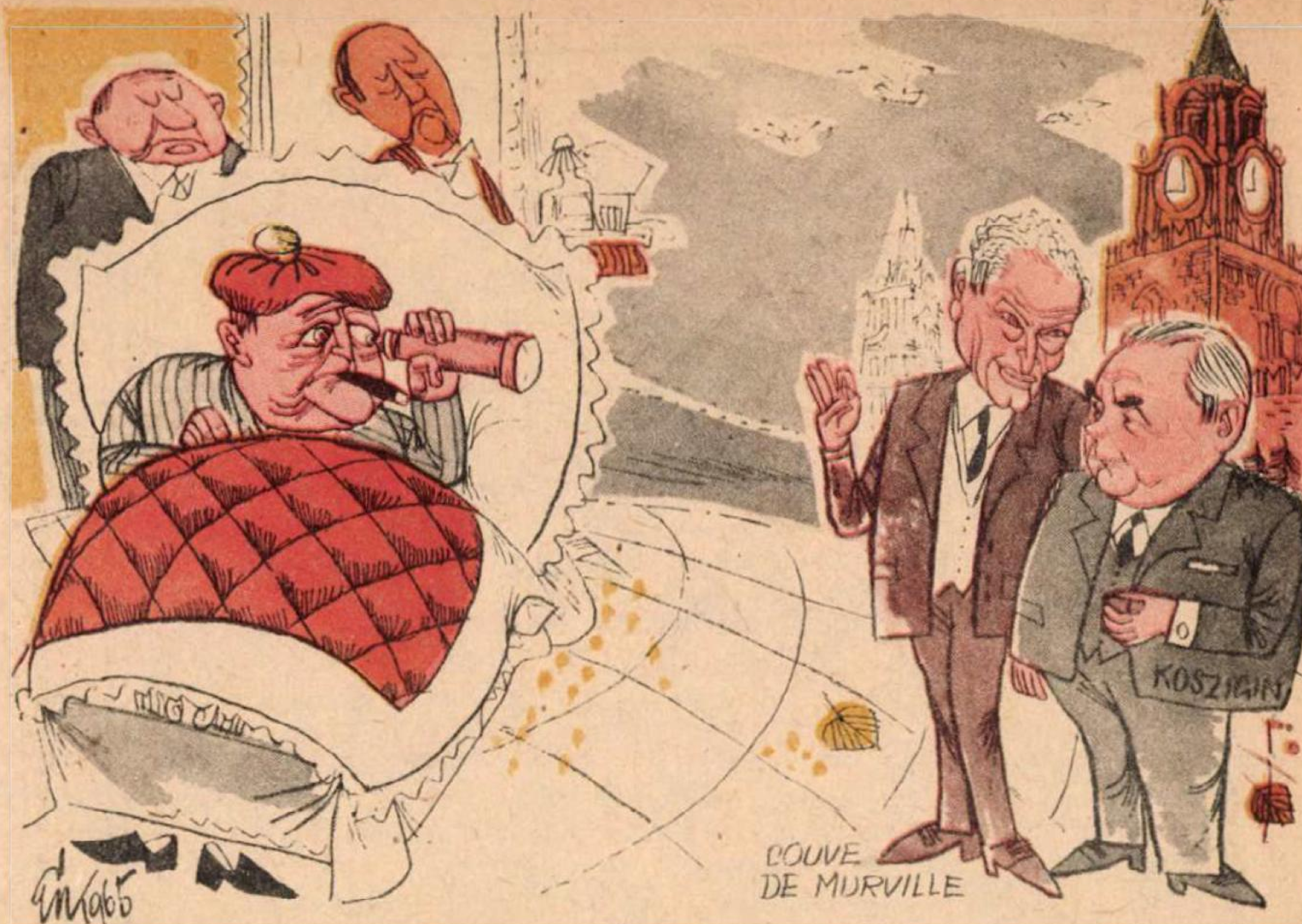
Mexikói próbaolimpia

– Nem kaphatnék helyette inkább levegőt?

Őszi frontátvonulás

Endrődi István rajza

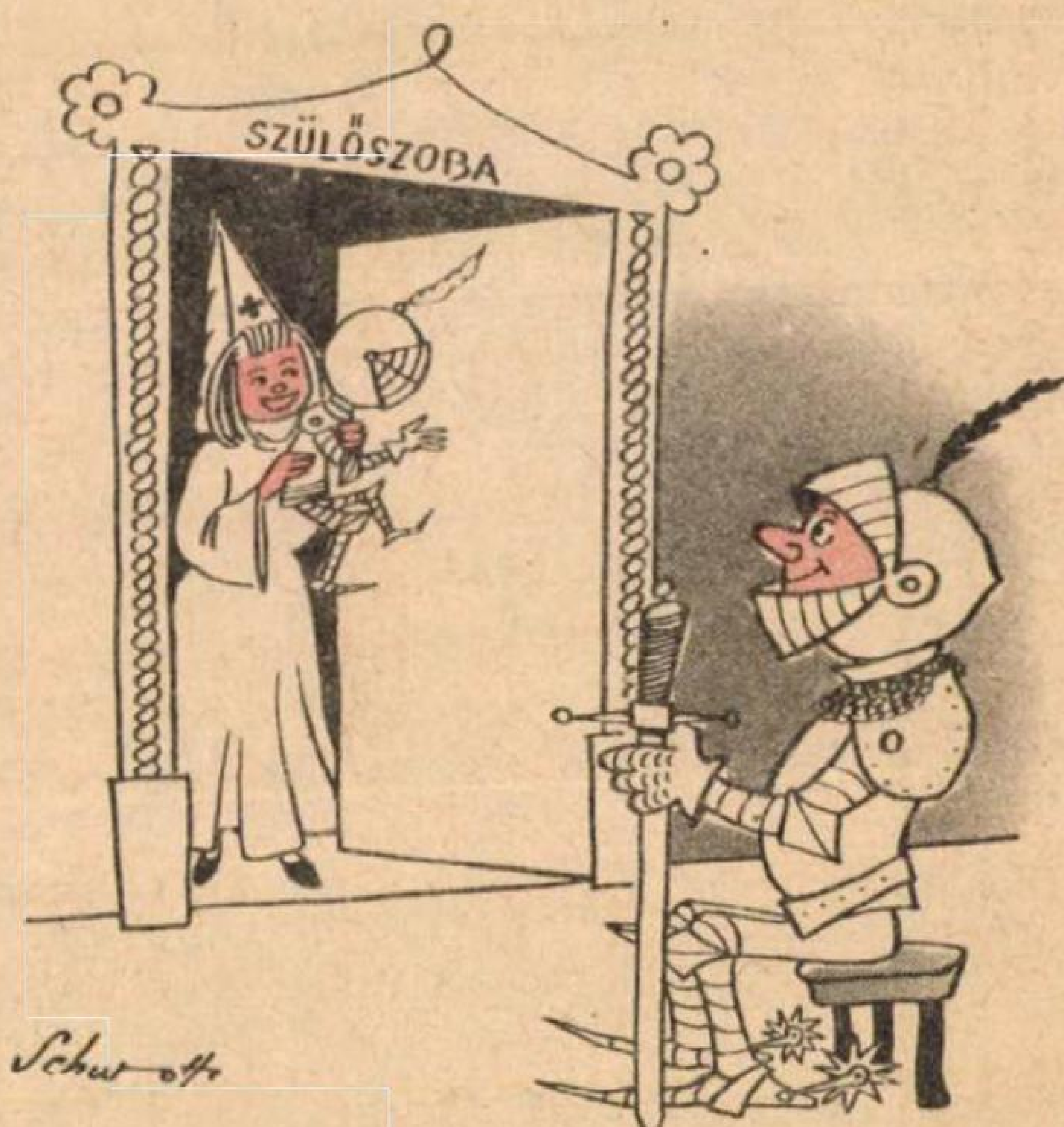
Erhard: Árt a magas vérnyomásomnak ez a moszkvai légkör!

Tökéletes hivatal

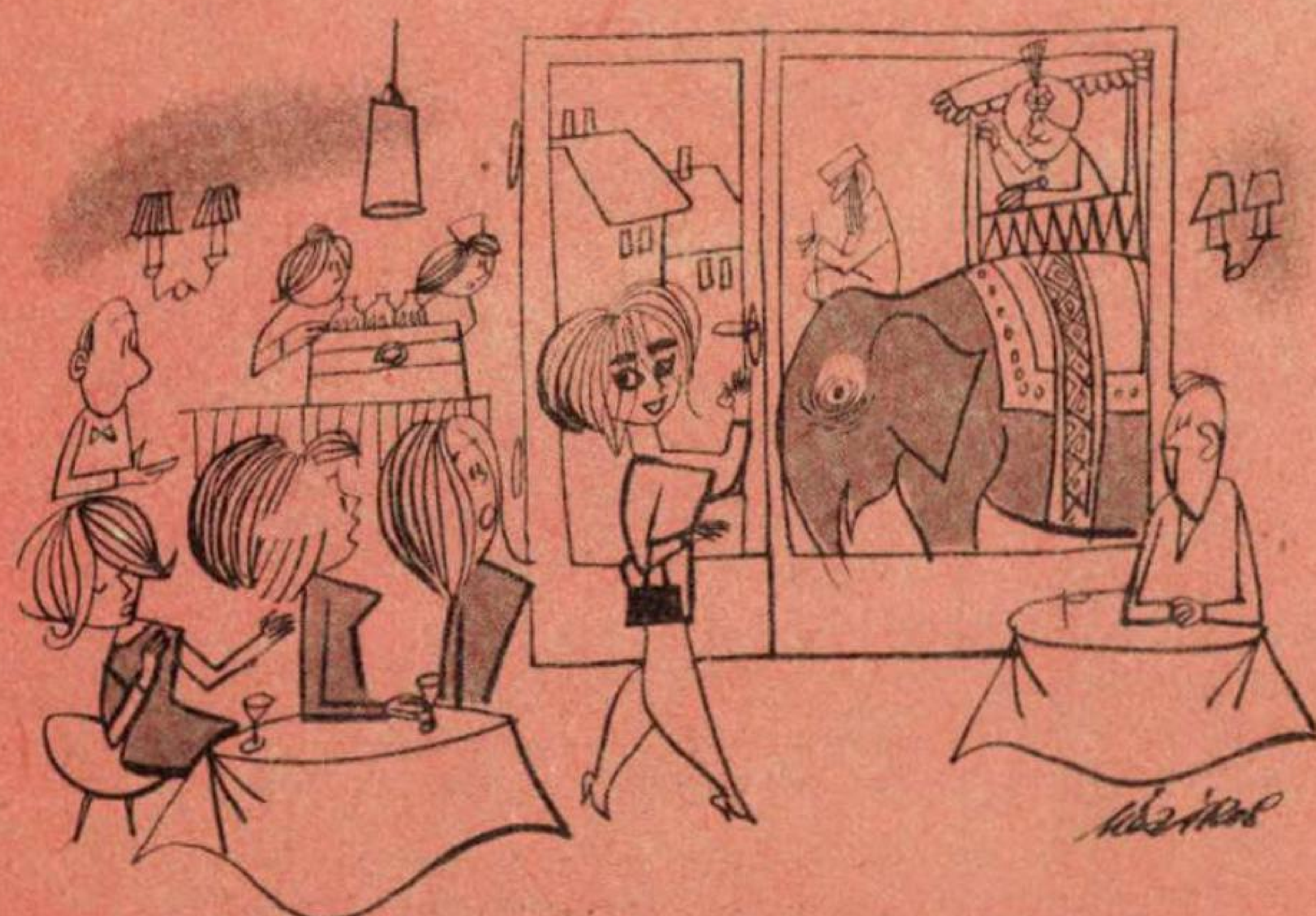
Idegnyugtató

Középkori legenda

– Fiú!

Abszolút győzelem

– Szevasztok, lányok, vár a vőlegényem!...

Mindenki tanul

– Szólíts Missisnek, a férjemnek azt mondtam, hogy angol órám van!

Mi van a fizetésben?

A Ló utca 78-ban, ahol lakom, repedés támadt a falban, az éjjeliszekrény és a komód között. Miután a repedést nem én idéztem elő, az állam elküldött két szakmunkást egy állami vállalattól, hogy a repedést a falban államköltségen kijavítsák.

A két szakmunkás meg is érkezett és tüstént munkához látott. Kőműveskalapáccsal végigkopogtatták a falat, s miután egy festmény is függött a falon, a falat a festmény-csendéleten át kopogtatták meg, és emiatt a festményen átszakadt két alma és a gyümölcsöstál. Kérdeztem, hogy miért nem vették le a képet a falról, mielőtt a falat kopogtatni kezdték, de azt mondták, hogy az nincsen nekik benne a fizetésükben, hogy ők képeket vegyenek le a falról, mert az nekik különmunka, amit nekik nem számolnak el. Megegyeztünk, hogy fizetek nekik száz forintot, és ennek fejében, hogyha a falon kopogtatás közben egy festményhez érkeznek, akkor a festményt leveszik a falról, azután pedig ismét visszateszik a falra.

Egy óra múlva bementem megnézni, hogy hol tartanak a munkával, hát azt látom, hogy a tégla- és vakolattörmeléket a kényes, világoskék huzatú franciaágyamon keresztül hordják ki a szobából. Kérdeztem, hogy miért lépnek rá a franciaágyra, és miért nem az ágy mellett járnak el, de azt mondták, hogy az nekik nincsen benne a fizetésükben, hogy ők kerülgessék a bútorokat, őnekik csak az van megfizetve, hogy a legrövidebb úton közlekedjenek, és az ő útjuk légvonalban a franciaágyamon át vezet, sajnálják. Megegyeztünk, hogy kétszáz forintot fizetek nekik, és akkor különmunkában elvállalják, hogy nem az ágyamon keresztül, hanem mellette fogják a sittet elvinni, bár az egyikük megjegyezte, hogy nekik nem volna szabad különmunkát elvállalni, és ebből nekik még kellemetlenségük is lehet.

Éppen el akartam menni, amikor az unokahúgom ijedten felsikoltott, mert a két szakmunkás belépett a szobájába, ahol az unokahúgom éppen öltözködött. Kérdeztem tőlük, hogy miért nem kopogtattak, de azt mondták, hogy őnekik csak az van a fizetésükben benne, hogy a falat kopogtassák, nem pedig az ajtót, de húsz forintért elvállalták: hogyha ezután az unokahúgom szobáján akarnak átmenni, akkor előbb kopogtatni fognak az ajtón.

Ezután gyorsan haladt a munka, csak egy alkalommal keresett meg az egyik szakmunkás, és a tenyerén hozott egy szöget. Mutatta, hogy ez a szög a falban volt, viszont ők csak a repedést tudják elszámolni, ezért a szögért egy tízes járna nekik. Odaadtam a tízest, mert a szög csakugyan nem volt felvéve a munkalapra, a saját szememmel láttam, hogy csak a repedés volt felvéve rá.

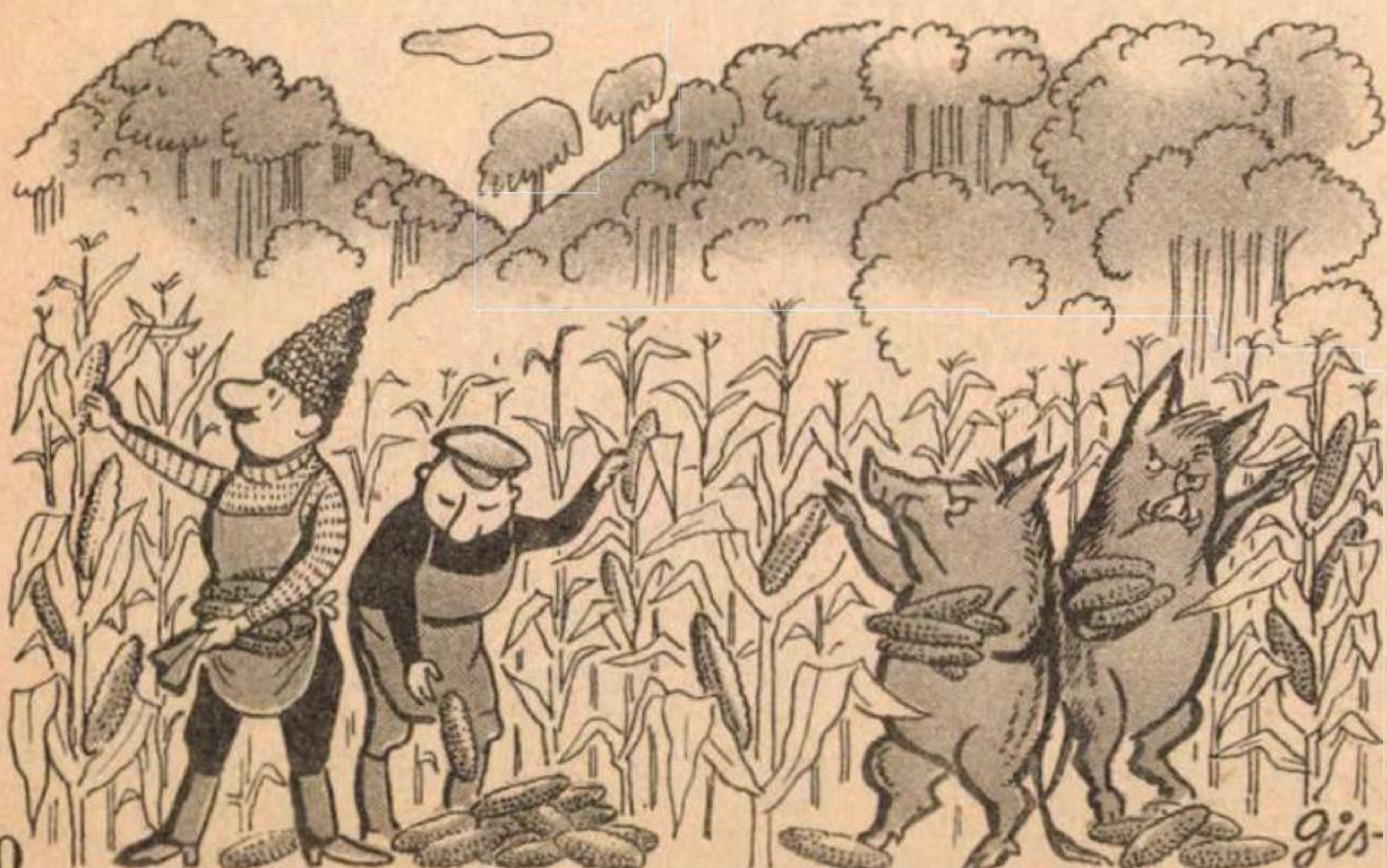
Három óra is elmúlt már, mire a repedést szépen feltárták, és egy nagy lyuk keletkezett a falon, amin keresztül a szomszéd kétéves kisfia is átjött. Akkor a szakmunkások rögtön abbahagyták a munkát, és nyugtalanul összecsomagolták a holmijukat. Kérdeztem, hogy miért hagyták abba a munkát, de megmagyarázták, hogy azonnal tisztázniuk kell, hogy ez a nyílás az én lakásomon támadt-e vagy pedig a szomszéd lakás falán. Mert ha ez a lyuk a másik oldal felől nézve netán a szomszéd lakás fa-

lának minősül, akkor őket nem fizeti meg senki sem, mert ők az én lakásomra lettek irányítva. Ezért ezt tisztázniuk kell, mely esetben, ha szakértői szemlét is beütemeznek, a lyuk két-három hétig is elhúzódhat. Miután a lyuk engem is és a szomszédomat is nagyon elszomorította, tárgyalni kezdtünk a szakmunkásokkal, hogy ne hagyják abba a munkát. Végül is megegyeztünk velük, hogy a falat az én szobám felől a munkabérükből kijavítják, mi pedig a szomszéddal négyszáz-négyszáz forintot fizetünk nekik. Végre is nem kívánhatjuk meg a két szakmunkástól, hogy a lyuk másik oldala, mely nem volt a munkalapjukra felvéve, ingyen szűnjön meg.

Somogyi Pál

Kukoricatörési verseny a Bükkben

FILMMESE FELNŐTTEKNEK

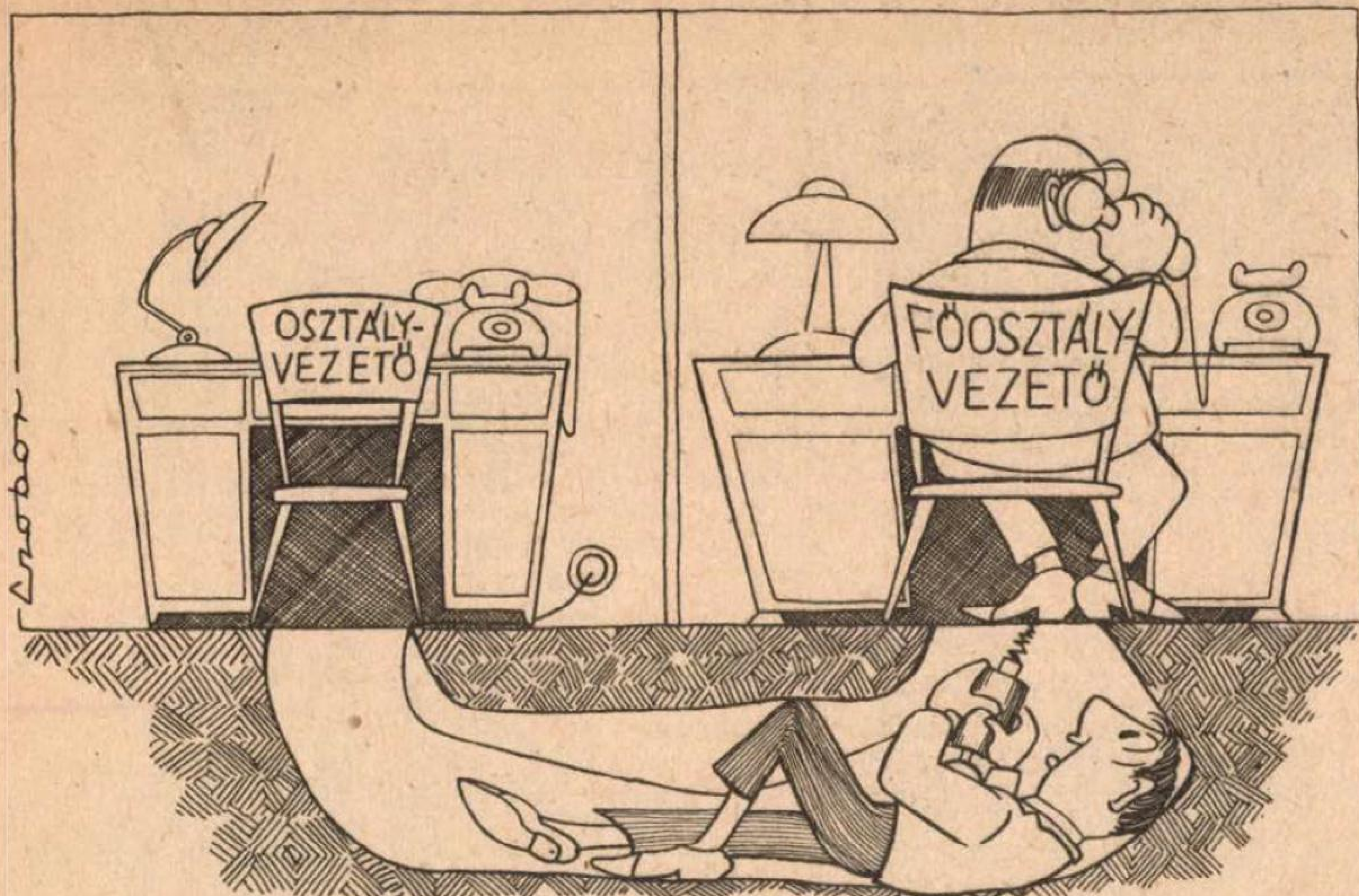
Akit gyakran mellőznek a regények:
ma a szórakozott férjről mesélek.
Balatonra ment az idén nejével,
ki telve van számos harci erénnyel.
A fotógép éppen ilyen helyre kell,
így az asszonyt harminchatszor vette fel.
Otthon aztán kora reggel fölkel ő,
szaküzletbe ment, hogy hívják ők elő.
Ott másnapra ígérték, hogy kész lehet,
s ketten együtt vették át a képeket.
Ám de ekkor jött a szörnyű ámulat:
A fényképész a képekre rámutat:
— Kettős vétel! — mondja s ó mily dőreség,
a nő mellett egy bikinis szőkeség!
Mint a szellem, harminchatszor látszik át,
s kit ábrázol? A gépíró Sárikát!
— Hah! — kiált föl most az asszony vészesen —
értem már a sok „kiszállást” édesem!
Azután, hogy mivel szidta apuskát,
nem mondom el, csupán ez a tanulság:
rendes fotós figyeljen csak élénken,
ha a filmet cseréli a gépében,
mert bár színleg minden tekercs fekete,
de ugyanazt még egyszer ne tegye be!

Lovászy Márton

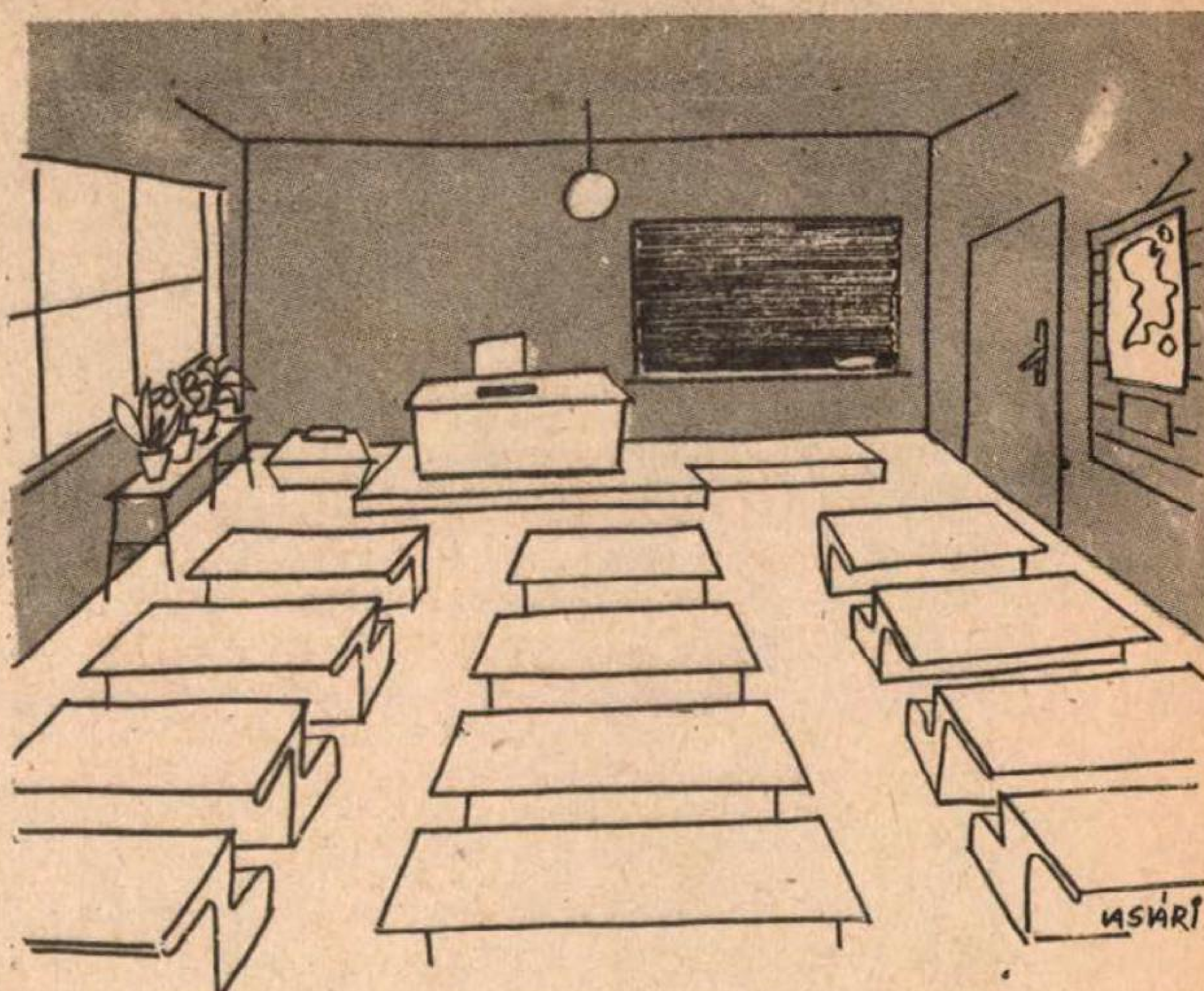

egyre többen küldenek kéziratot olyanok, akik – saját bevallásuk szerint – legalább a nevüket óhajtják nyomtatásban látni. Ezért kénytelenek vagyunk visszatérni régebbi módszerünkhöz: minden beküldött írást elolvasunk, és levélben értesítjük azokat, akik közölhető vagy legalábbis tehetségre valló írást küldtek. A nem közölhető írásokat (rajzokat) nem őrizzük meg, de készséggel visszaküldjük azoknak, akik megcímzett válaszborítékot mellékelnek.

Aknamunka

Folynak az őszi mezőgazdasági munkák

Szülői értekezlet

A földön semmi sem állandó, a földön minden változásnak van kitéve, hát hogyan vonhatná ki magát egy ilyen általános érvényű, örök törvény alól éppen a szülői értekezlet.

Nemrég például még úgy készültünk fel rá, hogy azt mondtuk a férjnek: adjál, fiam egy százast nekem, merthogy megint elkövetkezett egy szülői értekezlet.

Ma már viszont homlokegyenest más a helyzet, mivelhogy rendelkezés tiltja az iskolában a pénzügyi manőverezést. Ma nem kér az ember százast az indulás előtt, csacskaság is lenne, ma kétszázat kér az ember helyette, mert megtanulta hányatott élte során, hogy ami ingyen

van, az mindig igen sokba szokott kerülni.

A múltban mindig drága órák teltek el a pénzügyi kérdések rendezésével, majd gyorsan felolvasták az osztályzatokat, mire az ember feljajdult, hogy istenkém, még ez is hozzá.

Ma minden egészen másképpen van. Ma a pedagógus nem kér pénzt, mert tiltja a paragrafus. Ma a szülő ajánlja fel önként, merthogy azt elfelejtették megtiltani, sajnos.

A mai, tisztultabb szellemű szülői értekezlet úgy zajlik, hogy a tanár üdvözli a kedves szülőket, akiket kizárólag azért gyűjtöttek egybe, hogy legdrágább kincsükről, a gyermekükről értekezzenek velük. Úgyis elég szégyen, hogy egy ilyen kopott teremben sínylődnek az árvák, bár egy bácsi potom áron kimeszelné, de nem lehet, mert pénzkérés, az ugye nincs, és így a gyermekek lelkében csörömpölve fog majd romba dőlni a szép iránti fogékonyság.

Ennek hallatára felpattan a soros él-szülő, és azt lihegi, hogy ezt nem tűrhetjük, mire kórusban rá, hogy: mennyi kell? És amíg a három forintokat előguberáljuk, felviduló szívvel értesülünk róla, hogy van már olyan is, aki felsikál a meszelés után, méghozzá nevetséges áron, és tíz forintot ki ne adna boldogan, ha egyszer a gyerekéről van szó?

Tört szívvel kell viszont azt hallanunk, hogy függönyök sincsenek az ablakokon, holott emiatt az érzékenyebb lelkületű gyermekeken máris a katalepszia tünetei mutatkoznak.

S míg tüzetesen megvitatjuk, hogy szálán varrott molinóból, avagy inkább fuszulykamintás perkáldelénből varrassunk-e függönyöket a röptiben összedobott húszforintokért, egynémely szülő riadtan az órájára pillant. Szégyellhetik magukat, hogy a legdrágább kincsük ennyire nem érdekli őket.

Pedig ezzel már túl is vagyunk a hitvány anyagiakon, néhány apróság van csupán még hátra. Egypár virágtartót javaslunk a falra, mert kopoltyúnkent harmincból kacagva telik erre is, a beleváló virágért meg egy vasat se kell adni, majd hoznak a gyerekek otthonról.

Evvel aztán tényleg mintha elvágták volna, mert már csak az osztály-szekrény zárját kell megcsináltatni, meg néhány szerény, ámde ízléses kép szükségeltetik a falra, végül egy kedves, vidám terítő a katedrára, hisz még rágondolni is rémes, mi is lenne, ha a katedra nem lenne letakarva semmivel.

Befejezésül már csak az osztálynaplót kell beköttetni, a táblákat lespakniztatni, ajtót benitteltetni, kályhát átrakatni, és egy jó huzatú kéményt építtetni hozzá, mert a jó szülő nemcsak a mával gondol, a jó szülő, az törődik a holnappal is.

És a röpke órák szállnak, mint a percek, és mellettem egy apuka csendben megőrülve a padra rámolja minden pénzét, könnyes szemmel esküdözik, hogy beküldi az otthoni dugeszt is, csak még egyszer ebben a bánatos életben eresszék haza innen. Sajnos, nem kétséges, ilyenek

is akadnak közöttünk, nem érdekli ezeket, ha legdrágább kincsükről is van szó, pedig ma is milyen sokat tudhattunk meg az érzékeny gyermeki lélek finom rezdüléseiről.

És milyen jóleső érzés másnap az iskolába induló gyermekre tekinteni. Mehetsz, Aranka, az anyuci mindent elintézett. Meghatottan csókolom homlokon a gyermeket, miközben bal köpenyzsebéből a csomag Kossuthot, a jobból a szemceruzámat, tornaszatyrából a táskarádiónkat a megszokott mozdulattal kiemelem. Zsebébe

pottyantom az intőkönyvet is, amit szegénykém a lichthóf alján felejtett, de hát lehet ezen csodálkozni, amikor úgy túl vannak terhelve ezek a mostani gyerekek.

Csak nézek utána elérzékenyülve, és nem hiszek a szemeimnek, te jó isten, mi lehet az a három méter hosszú zöld izé, ami a táskájából hullámzik utána?

Úgy van, jól sejtettem, a négy legszebb aszparáguszomat vitte el, mert nem azért, hogy az én gyerekem, de igen fejlett szépérzéke van neki.

Egyébként lelkes izgalommal várom a következő szülői értekezletet, hol is majd egy színházterem vagy az atomreaktort barkácsoló szakkör költségeit vállaljuk el közfelkiáltással. Merthogy a legdrágább kincsünk a gyermek, ez már egyszer szentigaz.

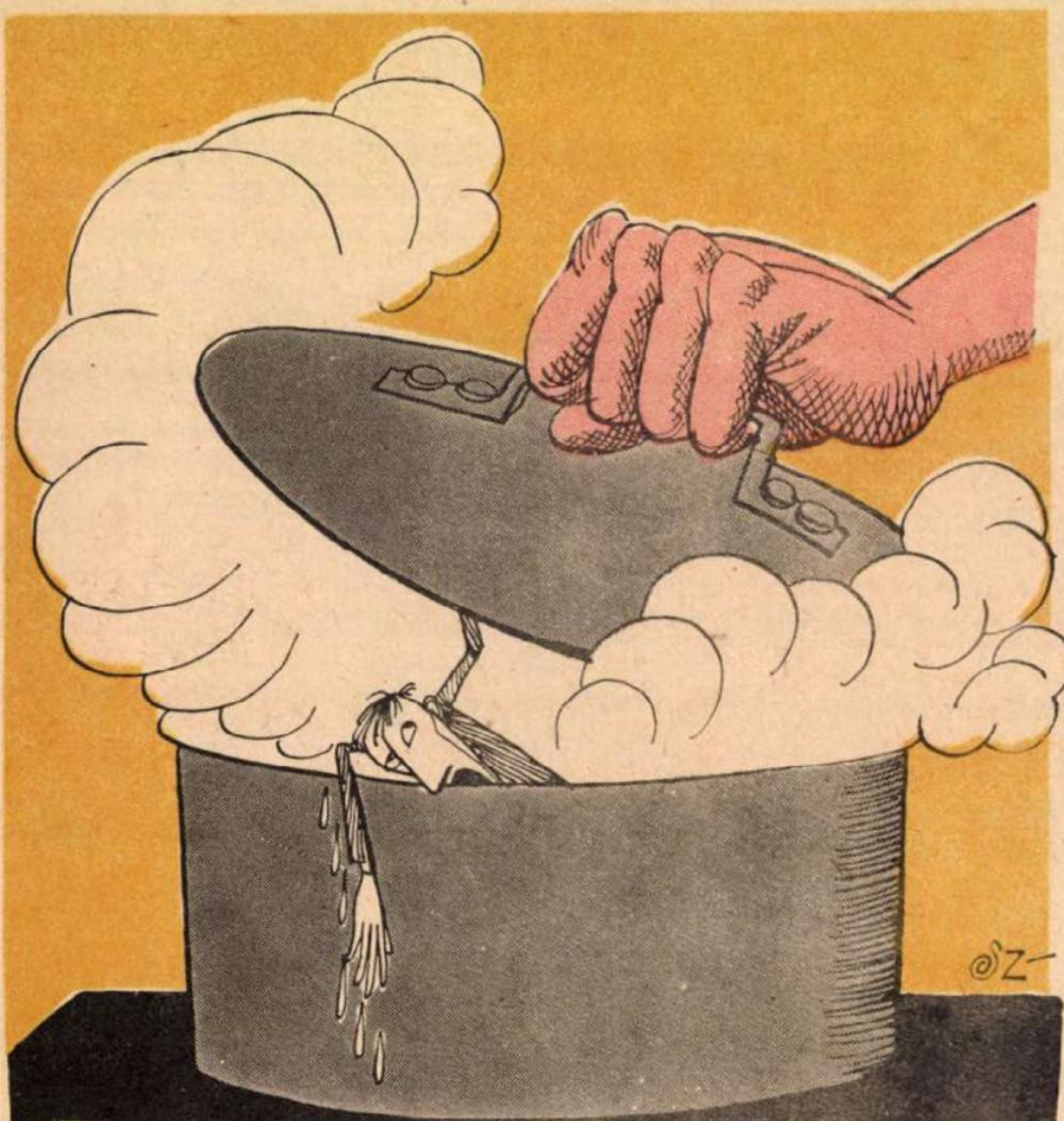
G. Szabó Judit

Betakarítás

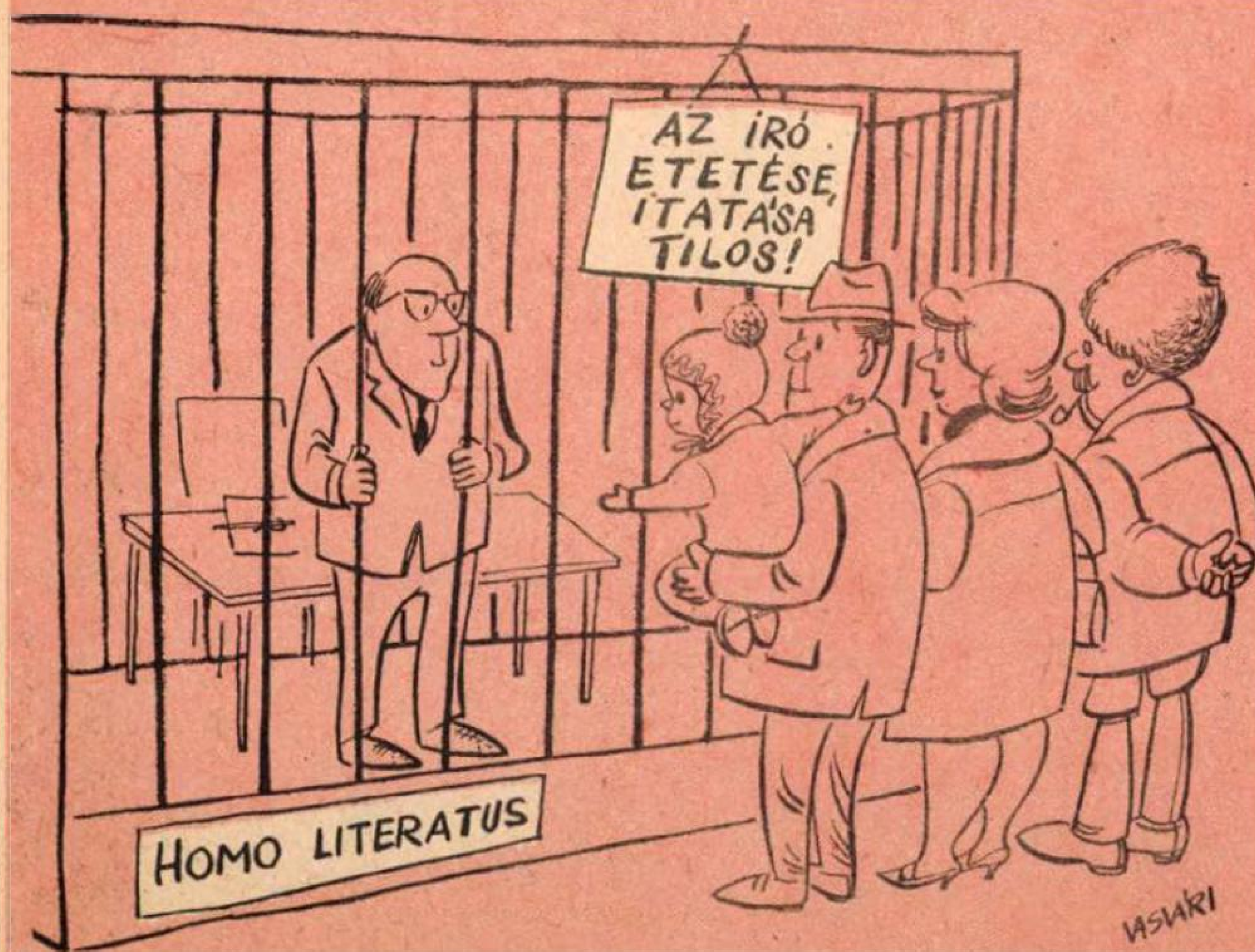
Balázs-Piri Balázs rajza

Vasfegyelem

– Főnök úr, megpuhultam!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZÁMCSERE

Két évvel ezelőtt bevezették lakásomba a telefont. Akkor még nem tudtam, hogy telefonszámom előzőleg a Fradi-pályáé volt. Ügyeletet tartottunk éjjel és nappal, hogy udvariasan közöljük az érdeklődőkkel: a Fradi száma megváltozott.

Amikor már kb. ezredszer keresték a Fradi-pályát, gondoltam egyet: megtréfálom a hívót! Azt válaszoltam: „Nem, kérem, nem a Fradi, hanem az MTK-pálya." Ettől hatásosabb ellenszert ki sem találhattam volna, a hívó azonnal lerakta a kagylót. Azóta is így próbálom a Fradi-rajongókat leszoktatni arról, hogy állandóan hívjanak.

Nem mondom, hasznom is lett a számcseréből, mert a nemzetközi kapcsolataim igen örvendetesen megnőttek. Hívtak Spanyolországból, Hollandiából, Belgiumból, Csehszlovákiából, Európa majd minden országából. Bekapcsolódtam, akarva-akaratlanul, a sportélet vérkeringésébe: győzelem után fogadtam a gratulációkat, vereség után pedig a részvétnyilvánításokat.

Kérem a sportegyesület vezetőségét: hirdesse transzparenseken, a sajtóban, oszlopokon, a rádióban, a tévében, a Népstadion villanyújságján, hogy megváltozott a Fradi száma, hogy végre megszűnjön állandó zaklatásom.

Vári Mária
VIII., Somogyi Béla u. 21.

Pesti tudósítónktól

Sok tévé előfizető nevében arra kérem magát a tévét, hogy ne akkor vallják be a műszaki hibát, amikor az idegösszeomlás határán járó készüléktulajdonosok már az összes tilos billentyűket, és kallantyúkat is használhatatlanná csavarták.

*

Mindig érdeklődéssel olvastam a diplomáciai tárgyalásokról szóló jelentéseket, s méltányoltam a mértéktartó fogalmazásokat. Legutóbb például hivatalos nyilatkozat tudatta a világgal, hogy „Mr. Harold Wilson, és Mr. Ian Smith között a tárgyalások *udvarias* formában folytak le." Eszerint tehát nem hordták le egymást ennek és annak, nem kaptak hajba, nem pofozkodtak, egyik sem rúgta bokán a másikat, s egyik sem távozott köszönés nélkül.

F. L.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Povácséknál vendégek vannak, és Povácsné szemmel láthatólag ideges.

Azt mondja Povács a feleségének:

– Miért sopánkodsz anynyira, szívem?

– Pont tizenhárman vagyunk az asztalnál.

– Na és? Csak nem vagy babonás?

– Ugyan, de én csak tíz személyre főztem.

*

Egy fiatal piktor lefestett egy hölgyet, aki a képet nézve méltatlankodva mondta:

– De kérem, nagyon öregnek festett.

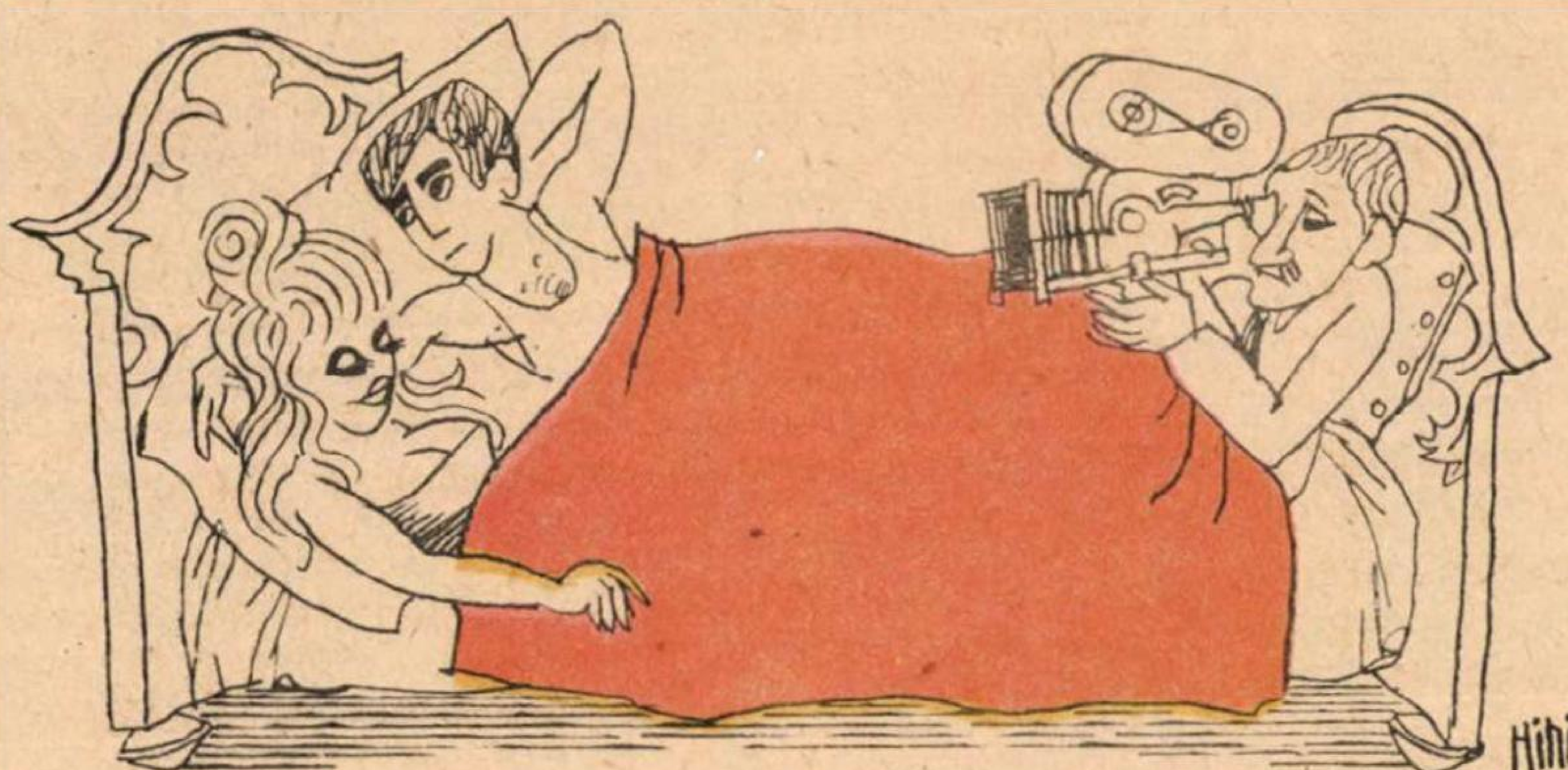
– Gondoljon arra, asszonyom – mondja a festő –, ez a kép még tíz év múlva is hasonlítani fog önre.

Az amerikai hadsereg berendezkedik Dél-Vietnamban

Gerő Sándor rajza

– Itt van, Jim, ez lesz az ágyad. Aludni itt úgysem lehet.

Cinéma vérité

Cserbenhagyta áldozatát

IGAZSÁGTALAN SZÉL

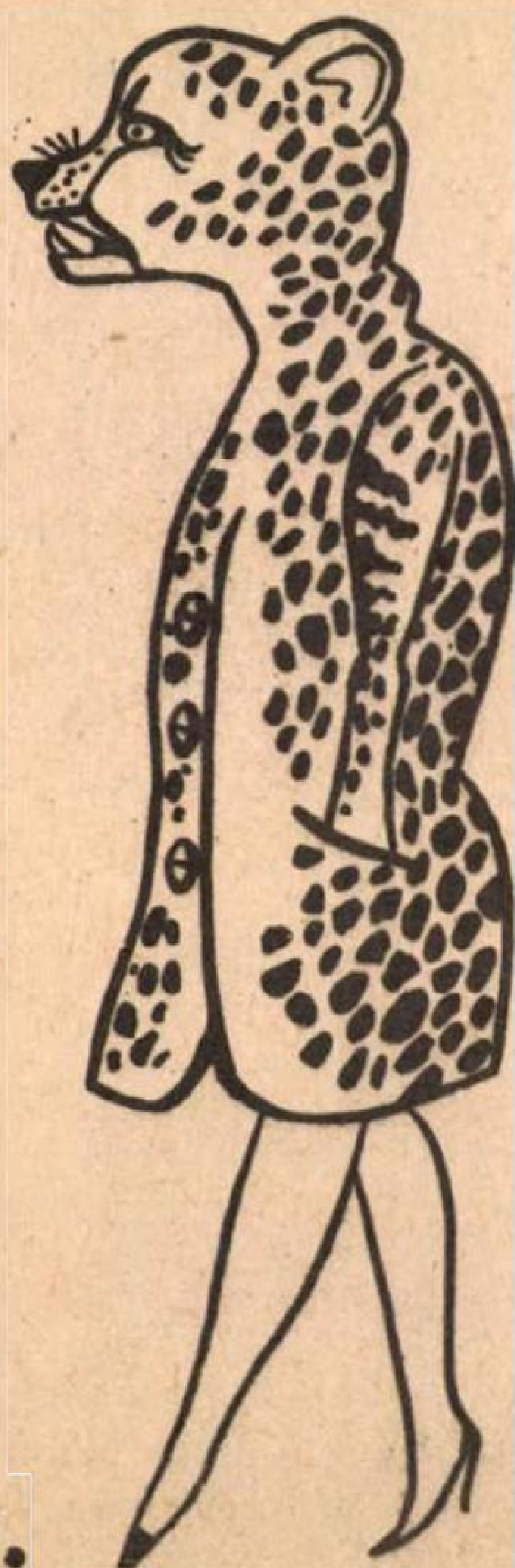
Pusztai Pál rajza

Létszámgazdálkodás a javából

Tigris a divat

HENRY GOLDEN:

JAVASLATOK A NÉGERKÉRDÉS MEGOLDÁSÁRA

Engedtessék meg nekem, hogy a déli államokban különösen súlyos négerkérdés gyökeres megoldására három szerény — de véleményem szerint kitűnő — javaslatot tegyek.

Első javaslatom az általam felállított, és rólam elnevezett „GOLDEN-FÉLE FÜGGŐLEGES NÉGER ELMÉLET"-en alapszik. A déli államokban kialakult gyakorlat szerint ugyanis a függőleges néger (Vigyázat! nem a fán himbálózó, hanem a földön álló vagy járó) jelenléte nem jelent veszélyt, és nem sérti a faji elkülönülés elvét. A gyors ipari fejlődés okozta túltermelés következtében elkerülhetetlenül szükség van a sokmilliós néger tömegre, mint vásárlóra, így tehát a néger nemcsak megtűrt, de szívesen fogadott ügyfél a piacon, üzletekben, áruházakban és bankokban, mindenütt, ahol függőleges helyzetben keveredik a fehérekkel, és csak abban a pillanatban válik nemkívánatos elemmé, amikor l e ü l ! Vonatkozik ez elsősorban az iskolákra. Ezen elméletből kiindulva, javaslatom abból áll, hogy az összes iskolákban padok helyett olyan íróállványokat kell elhelyezni, amilyeneket a könyvelők használnak, úgyhogy a tanulók állva írnának és függőleges helyzetben hallgatnák végig az előadásokat. Tekintettel arra, hogy az álló, azaz függőleges néger nem sérti az elkülönülés elvét, a fekete nebulók is helyet kapnának a fehérek iskoláiban.

Természetesen a fenti tervezet csak részleges megoldást jelent, mert amíg a tanulóifjúságtól megkívánhatjuk, hogy órákig álljon az iskolai oktatás alatt, nem kívánhatjuk az éltesebb négerektől, hogy állva nézzenek végig egy mozi- vagy színházi előadást. Erre vonatkozóan a második tervezetem nyújt megfelelő megoldást, melyet a „FEHÉR BÉBI"-elméletre alapítottam. Mint a legtöbb korszakalkotó felfedezést, ezt is a véletlen szülte. Néhány hónappal ezelőtt néger újságíró kollégámmal egy kis déli városban jártunk, és szombaton délelőtt egy baráti fehér házaspárral villásreggeliztünk. Utána el akartunk menni a moziba, ahol a híres Hamlet-filmet vetítették, Lawrence Olivier-rel a címszerepben. Néger barátunk — bár nagyon szerette volna megnézni a filmet — közölte, hogy ő inkább sétál ezalatt, mert részére nem szolgáltat ki jegyet a mozipénztár. Háziasszonyunk kijelentette, ő elintézi a dolgot, és barátunk, Thomas, a háziszolga helyett jön velünk. Felöltöztette hároméves kislányát és ötéves kisfiát, s a mozihoz érve néger barátunk előrement, kézen vezetve a két fehér gyereket. Így szó nélkül beengedték a moziba, háziszolgának, illetve bébiszitternek nézték.

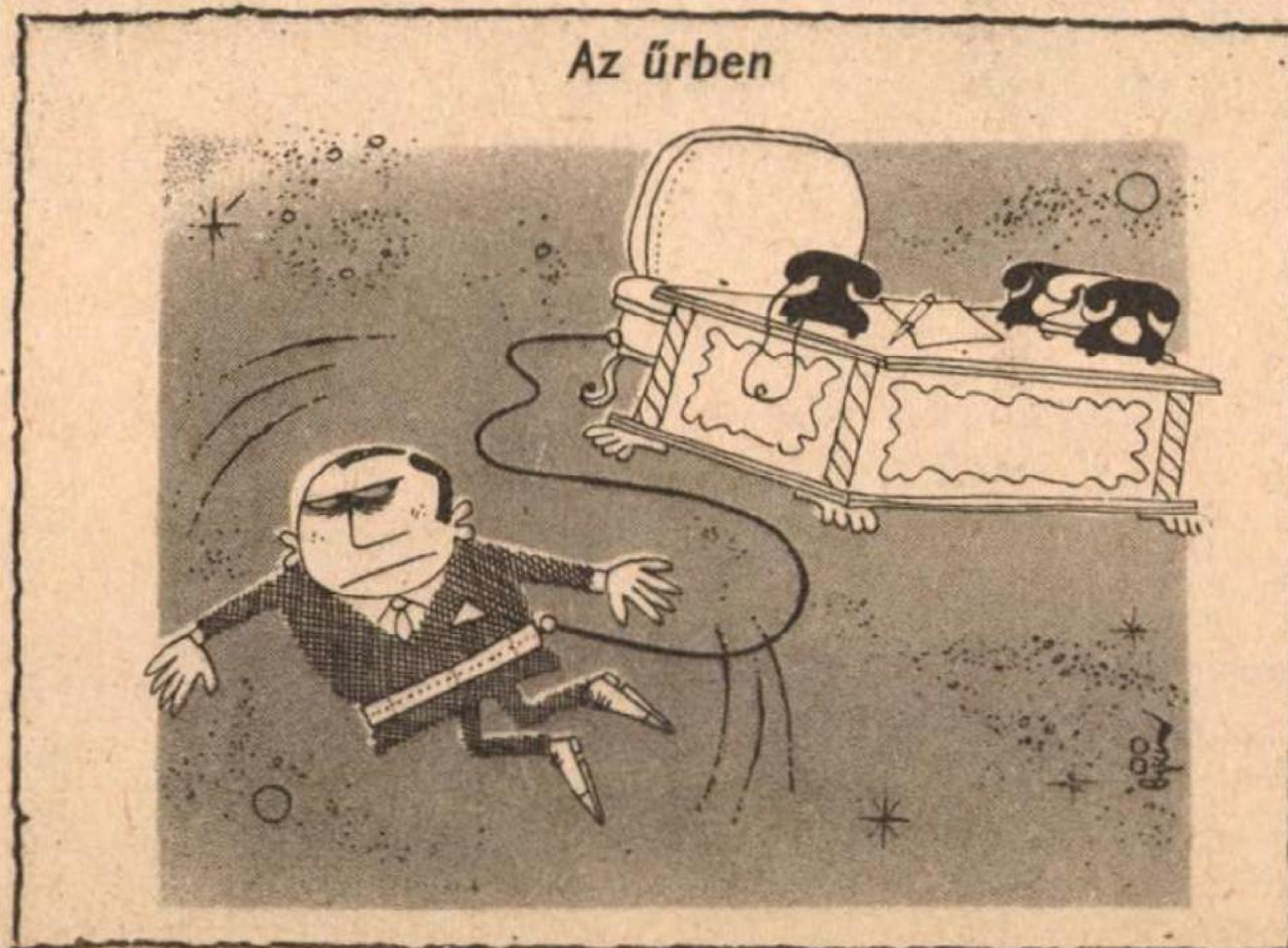
A „FEHÉR-BÉBI"-tervezet elfogadása és alkalmazása esetén, az a néger, aki eddig bőrének színe miatt nem látogathatta a kizárólag a fehérek részére rendezett előadásokat, minden további nélkül elmehet majd bármelyik moziba, színházba és koncertre. Később a négerek csak jelképesen ültetnek majd az ölükbe egy fehérarcú, szőke hajú, kék szemű, külön e célra tömegben gyártott plasztikbabát, míg a végén ez a baba is elmaradhat.

A kétkedők persze felvetik a kérdést: hogyan szűnik meg az elkülönítés a villamosokon, autóbuszokon és a nyilvános kutaknál? Nos, erre szolgál harmadik javaslatom, amely az ugyancsak általam kidolgozott úgynevezett „NEM MŰKÖDIK"-elméleten alapszik. Ezt az elméletet egy ismert gyógyfürdő ivócsarnokában próbáltuk ki a gyakorlatban. Arra az ivóvízcsapra, ahonnan csak a fehérek vehettek vizet, táblát akasztottunk, ezzel a felirattal: „Nem működik!" Az inni szándékozó fehérek legtöbbje, rövid habozás után, a másik csaphoz tartotta poharát, annak ellenére, hogy efölött a „Csak színesbőrűek részére" felirat éktelenkedett. Egy-két nap múlva valamennyi fürdővendég, minden gátlás és habozás nélkül ezt a második csapot használta.

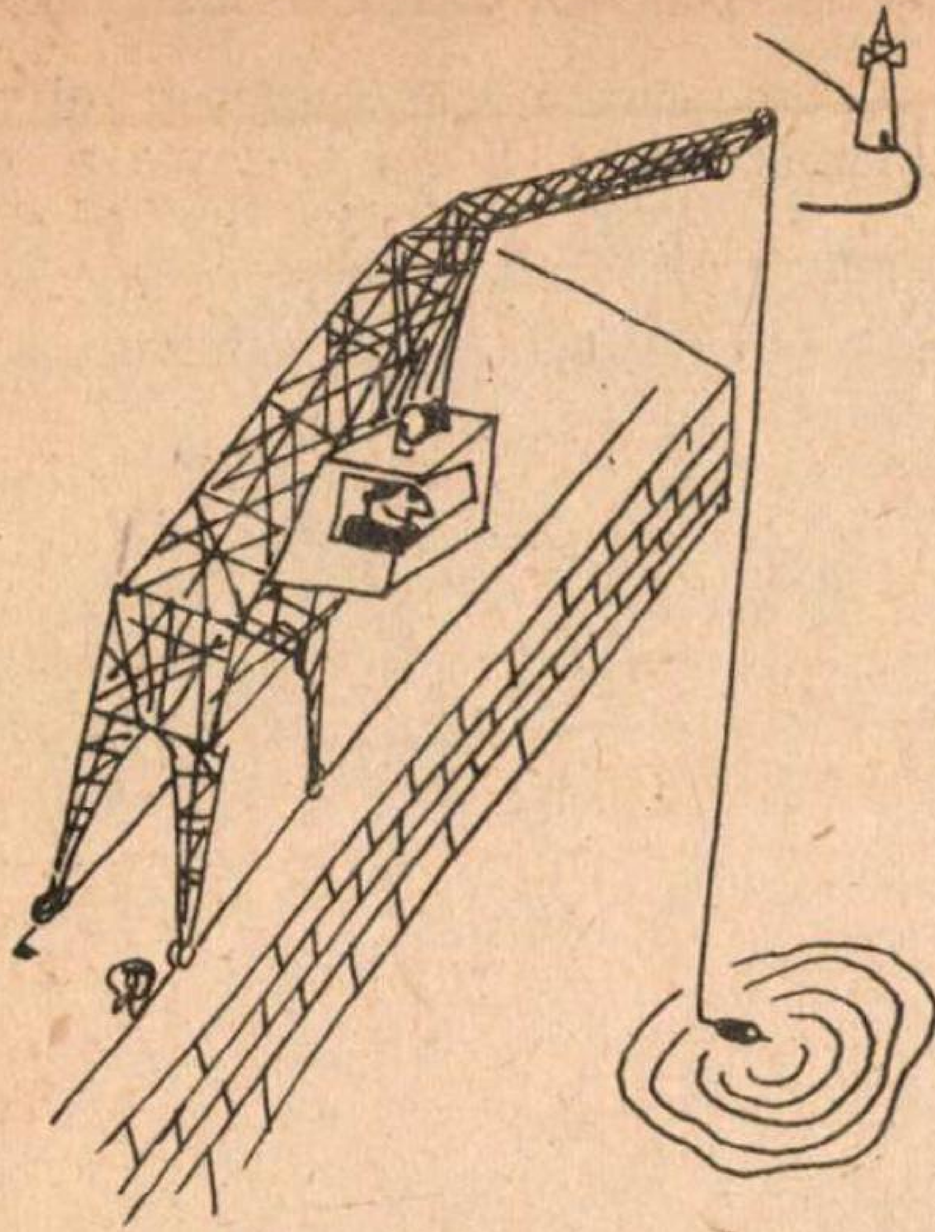
Remélem, az illetékes hatóságok megszívlelik javaslataimat, és biztos vagyok benne, hogy a három tervezetem együttes alkalmazásával egy-két éven belül az Egyesült Államok egész területén megszűnik a négerprobléma.

(Angolból fordította: Gerényi Tibor)

Az űrben

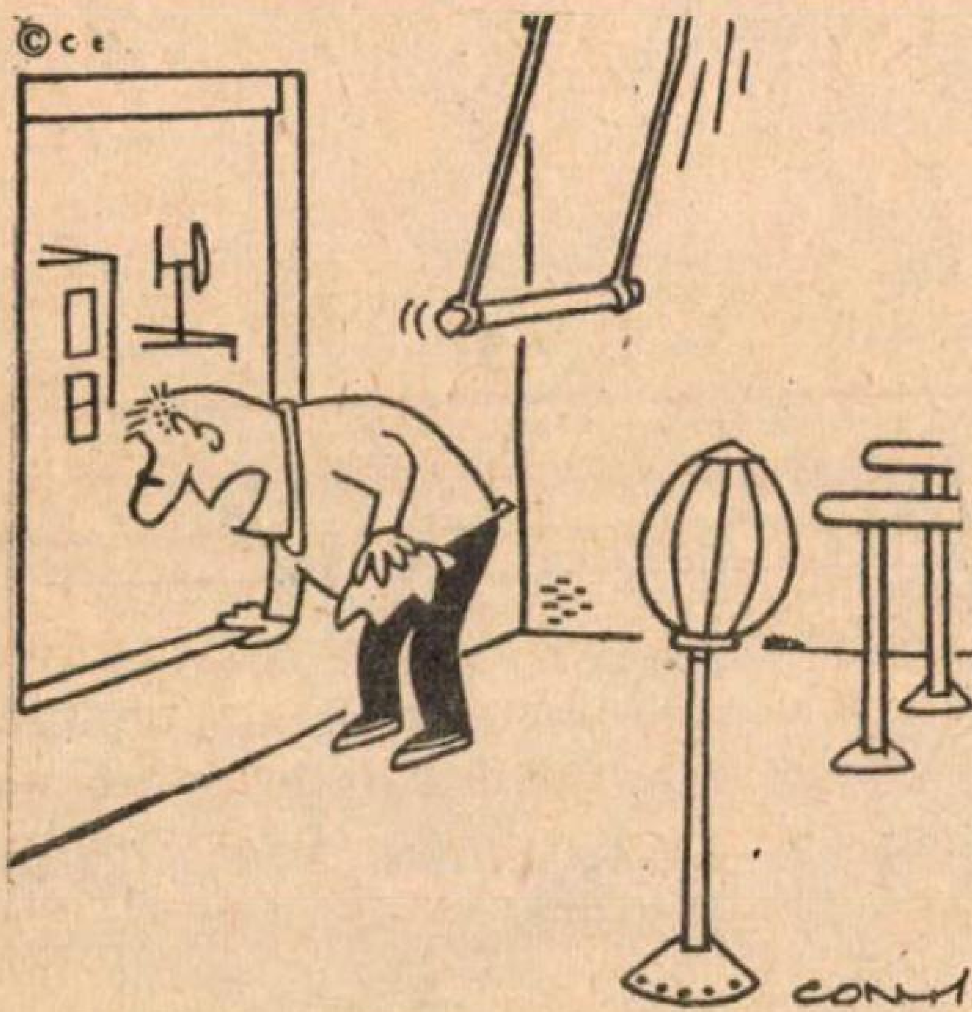

EBÉDSZÜNET

(A szófiai „Sztrsel"-ből)

SPORTISKOLÁBAN

– Ugye mondtam, hogy nem kell akkora lendületet venni...

(A „Münchener Illustrierte"-ből)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Miért szeretik a sportot?

Egészséges! Ugyanis a jelentősebb sporteseményeket közvetíti a tévé, és így nem kell félnem, hogy a tribünön ücsörögve esetleg jól megfázom.

D. F.

Azért, mert — ellentétben az irodalommal; és a művészettel — lényege az igazságos, becsületes verseny. A 220 centimétert át kell ugrani, s ha valaki nem tud ekkorát ugrani, nem segít rajta az összeköttetés, a rábeszélés, és a dicsőítő kritika. Amellett a sportban a 150 centiméterre nem lehet ráfogni, hogy két és fél méter, továbbá: ha valaki leüti a lécet vagy átbújik alatta, nem lehet azt mondani, hogy átugrotta.

F. L.

Az első randevúm színhelye egy erdő övezte futballpálya volt. Örök szerelmem maradt a foci.

F. Gy.

Mert ha amatőr alapon űzi az ember, egy kis pénzt is hoz a konyhára.

G. Sz.

Mert könnyebb szeretni, mint űzni.

K. A.

Sehol nem lehet annyi intelligens arcot látni, mint a lelátókon, különösen akkor, ha a bíró nem ad meg egy gólt.

M. Gy.

Mert nagy szakértő vagyok. Mindig pontosan meg tudom magyarázni, hogy miért kapott ki kedvenc csapatom, amelynek biztos győzelmét jósoltam.

P. L.

Mert ott szigorúan büntetik a lestaktikát, a szabálytalan előnyszerzést és az utánrúgást. Nem úgy, mint egyes hivatalainkban...

R. B.

A szép küzdelem miatt szeretem a sportot. Sokat kell az embernek a villamoson tülekednie, amíg egy nagy mérkőzésre kijut a Népstadionba.

S. A.

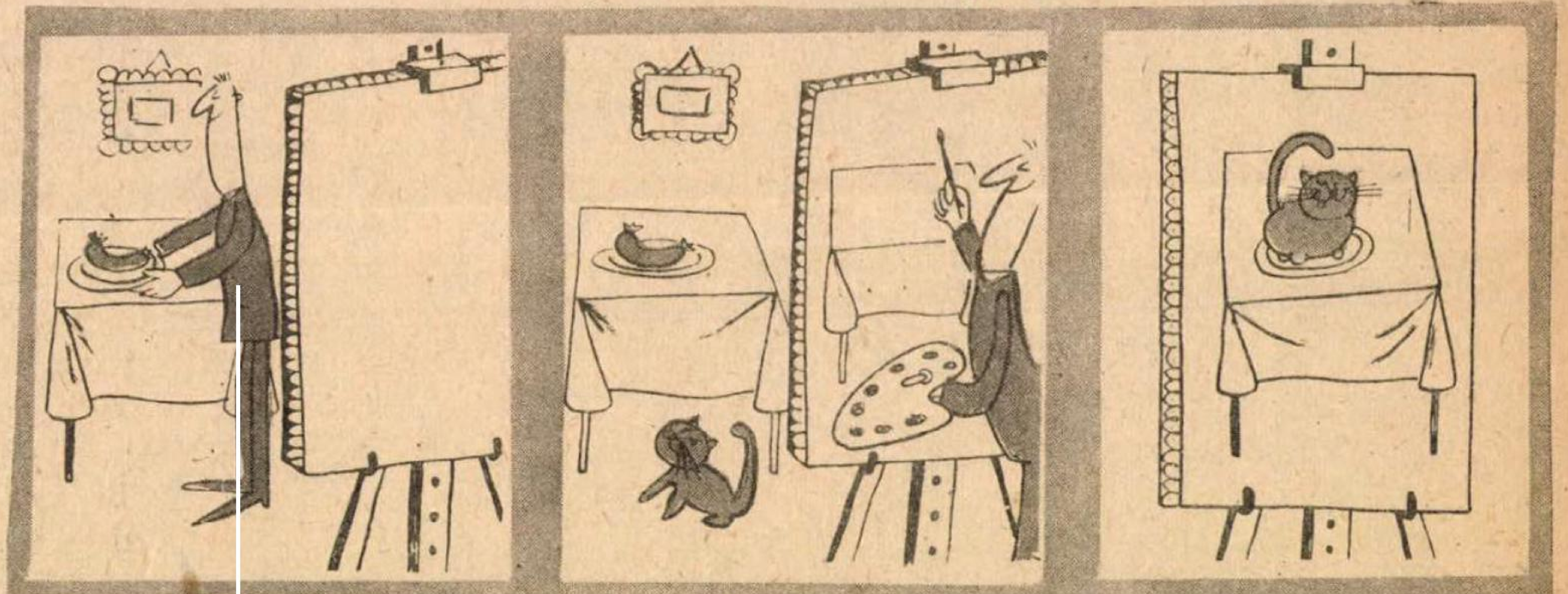
Mert nagy tömegeket von el a kávéházból, ahol én kényelmesen szeretek ülni.

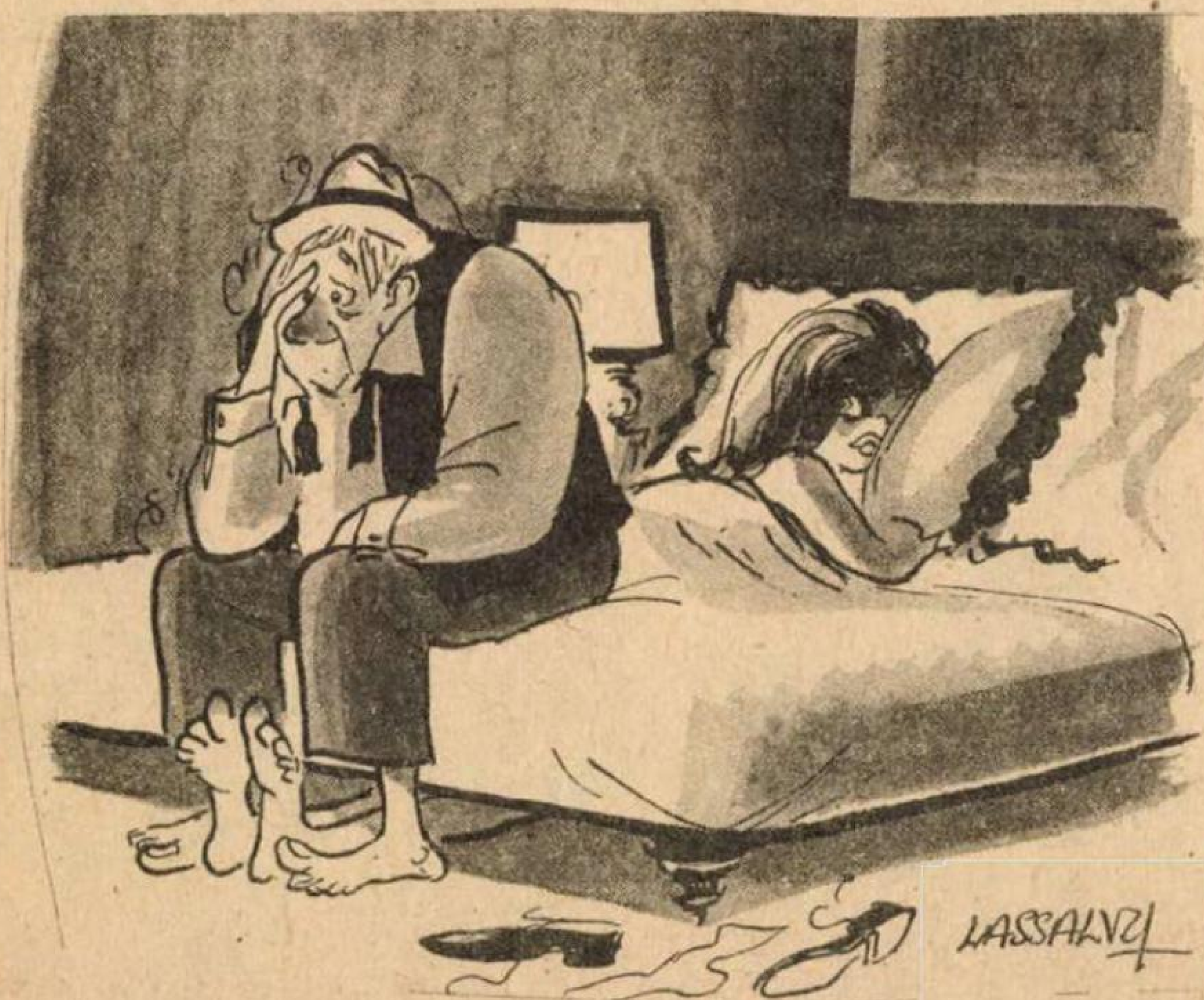
S. P.

Már egy félórája töprengek azon, hogy miért szeretem a sportot. Ebből arra következtetek, hogy valami nagyon nem szeretem.

(t.)

MŰTERMI TÖRTÉNET (A bukaresti „Urzică"-ból)

KÉTSÉGBEESÉS

– Mi történhetett a lábammal?...

(A párizsi „Le Rire"-ből)

FELLÁZAD A FELESÉG

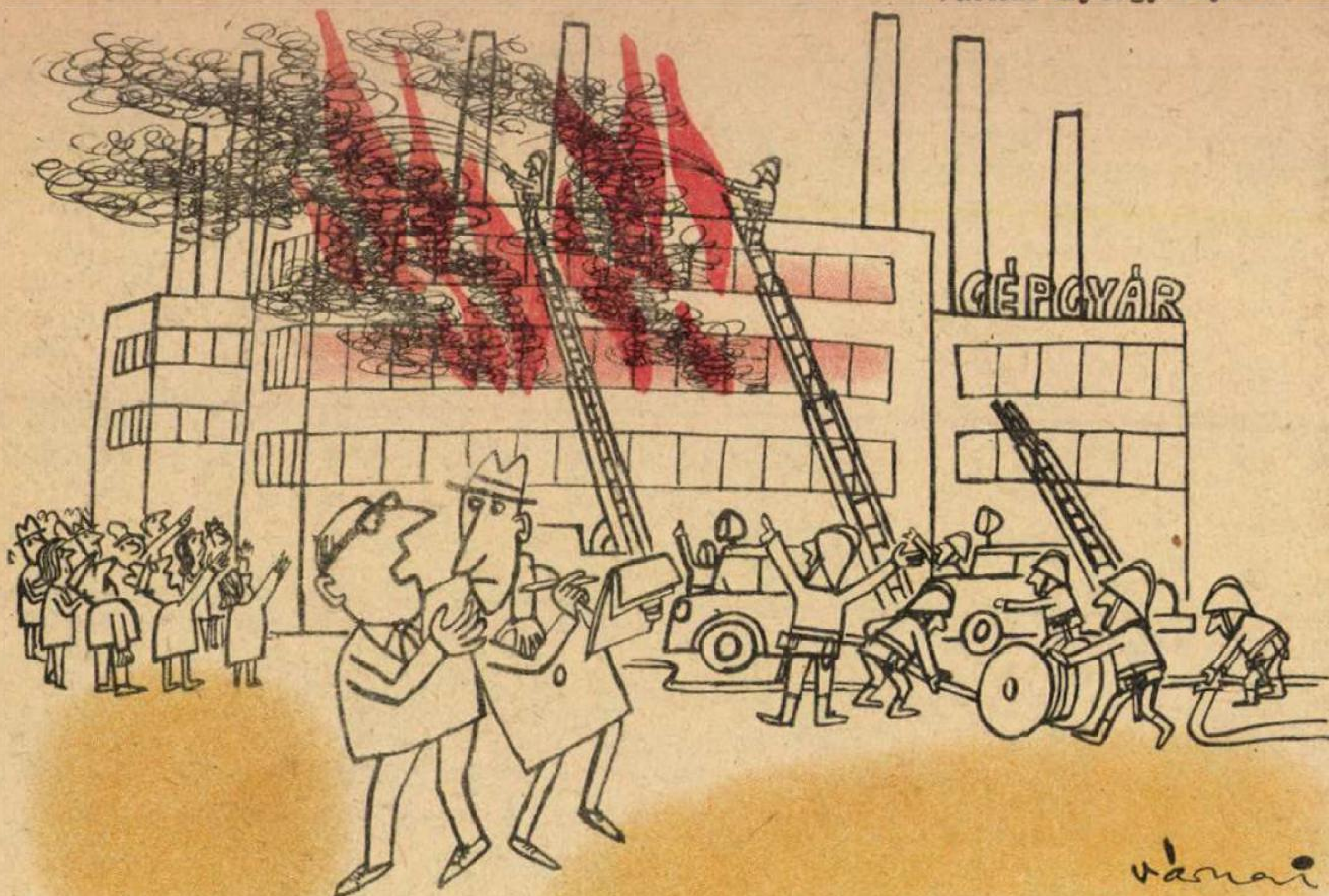

– Az én türelmemnek is van határa!

(A párizsi „Le Figaro"-ból)

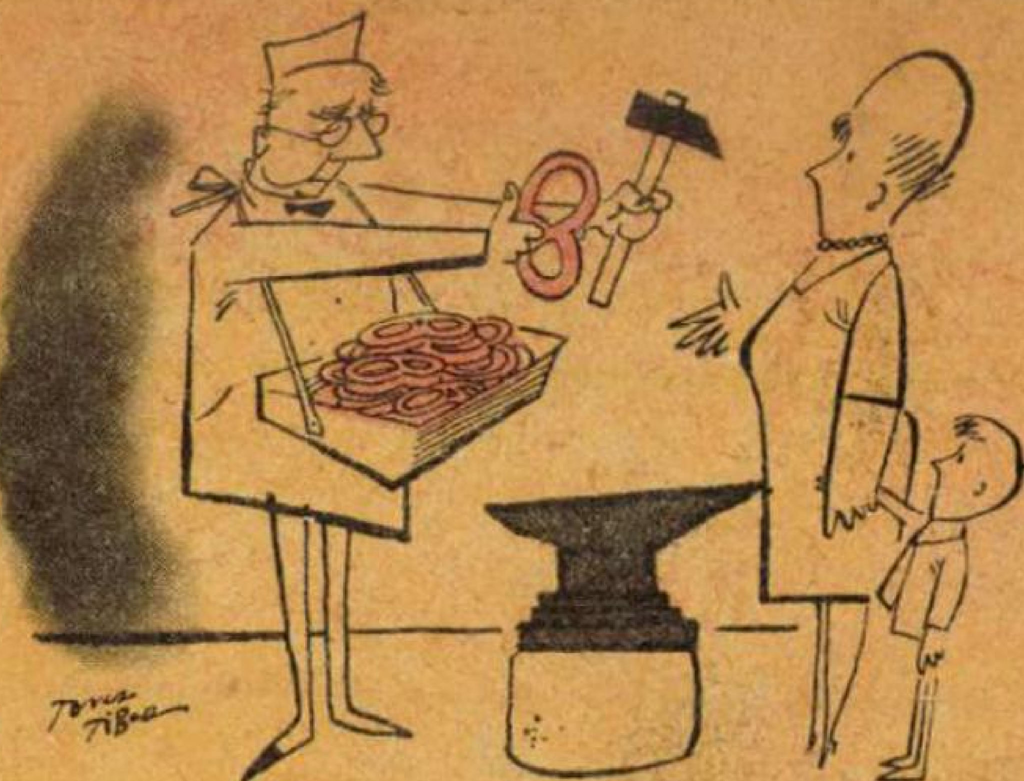
Egyoldalúság

Várnai György rajza

– Hagyja azt a tüzet, szerkesztő elvtárs! Írjon inkább vállalatunk eredményeiről!

Mozi-perec

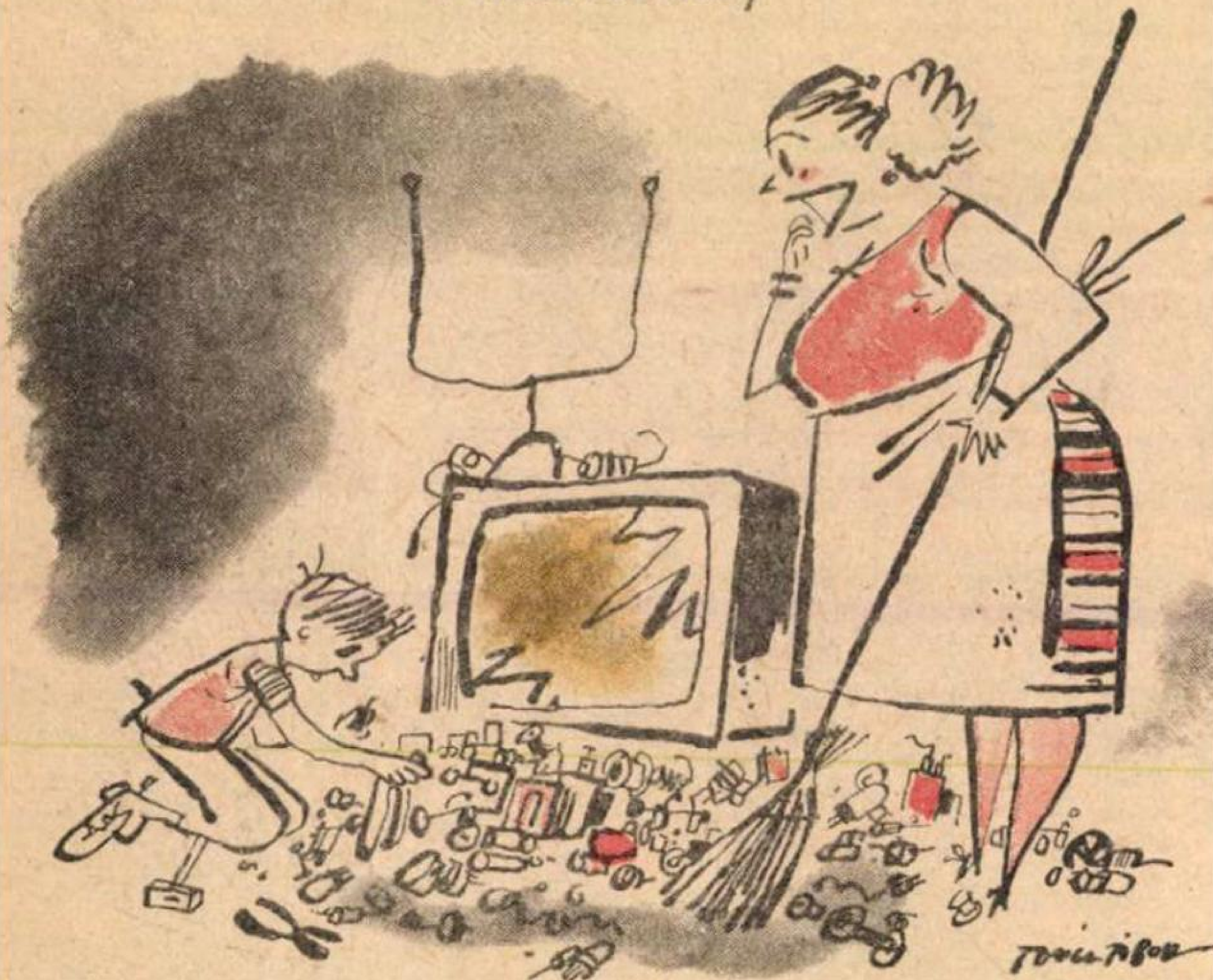
ŐSZI DAL

Ez már az ősz. Visszavonhatatlan.
Kimondották az ítéletet
És pecsétje: a Nap rőt korongja
E borzongó, bágyadt táj felett.

Ó, a nyár a távolokba lebbent...
Hogy nincs már, most érezzük becsét.
Nem maradt más belőle: pár fénykép
És ruhánkon nagy fagylaltpecsét.

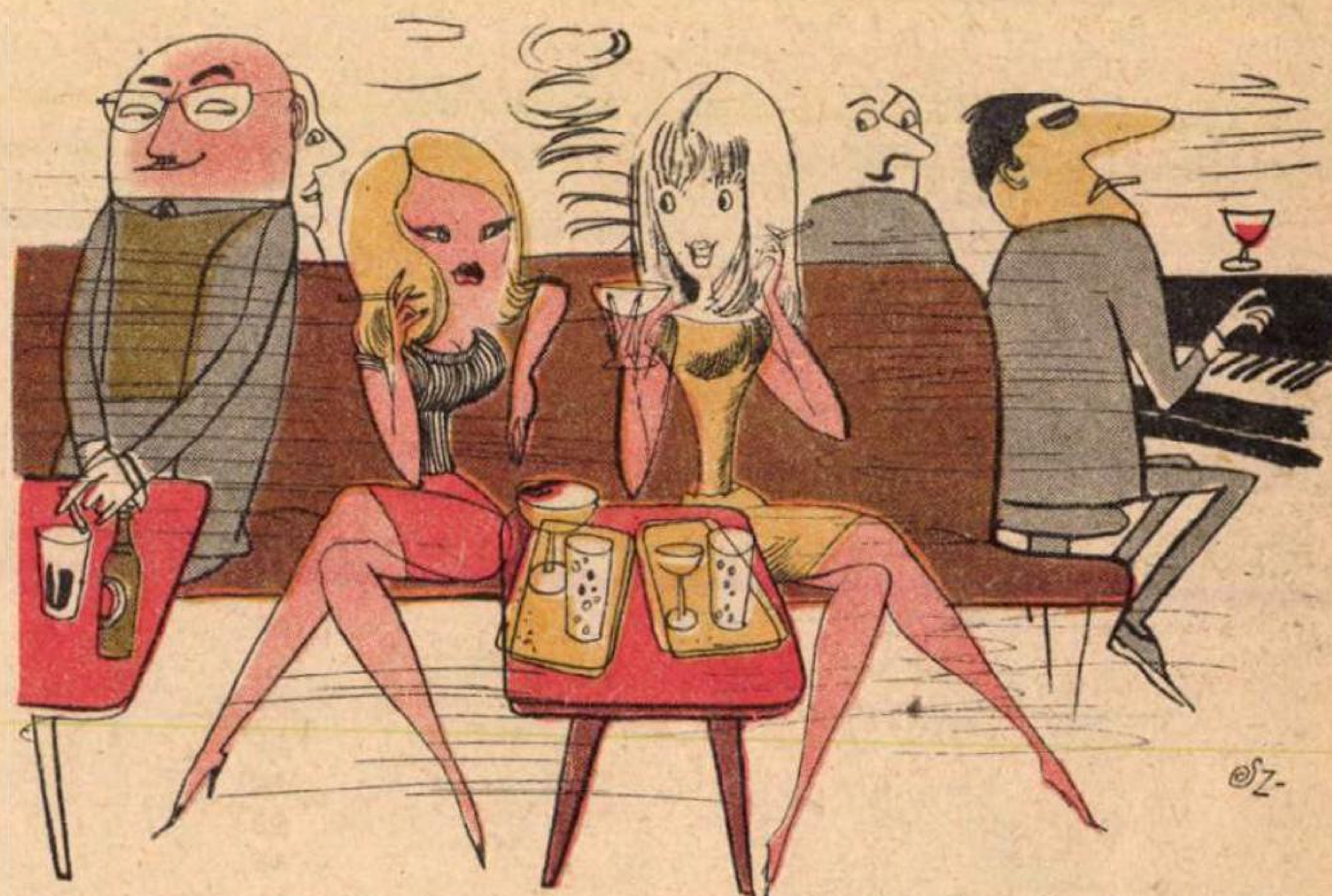
Darázs Endre

Alkatrészhiány

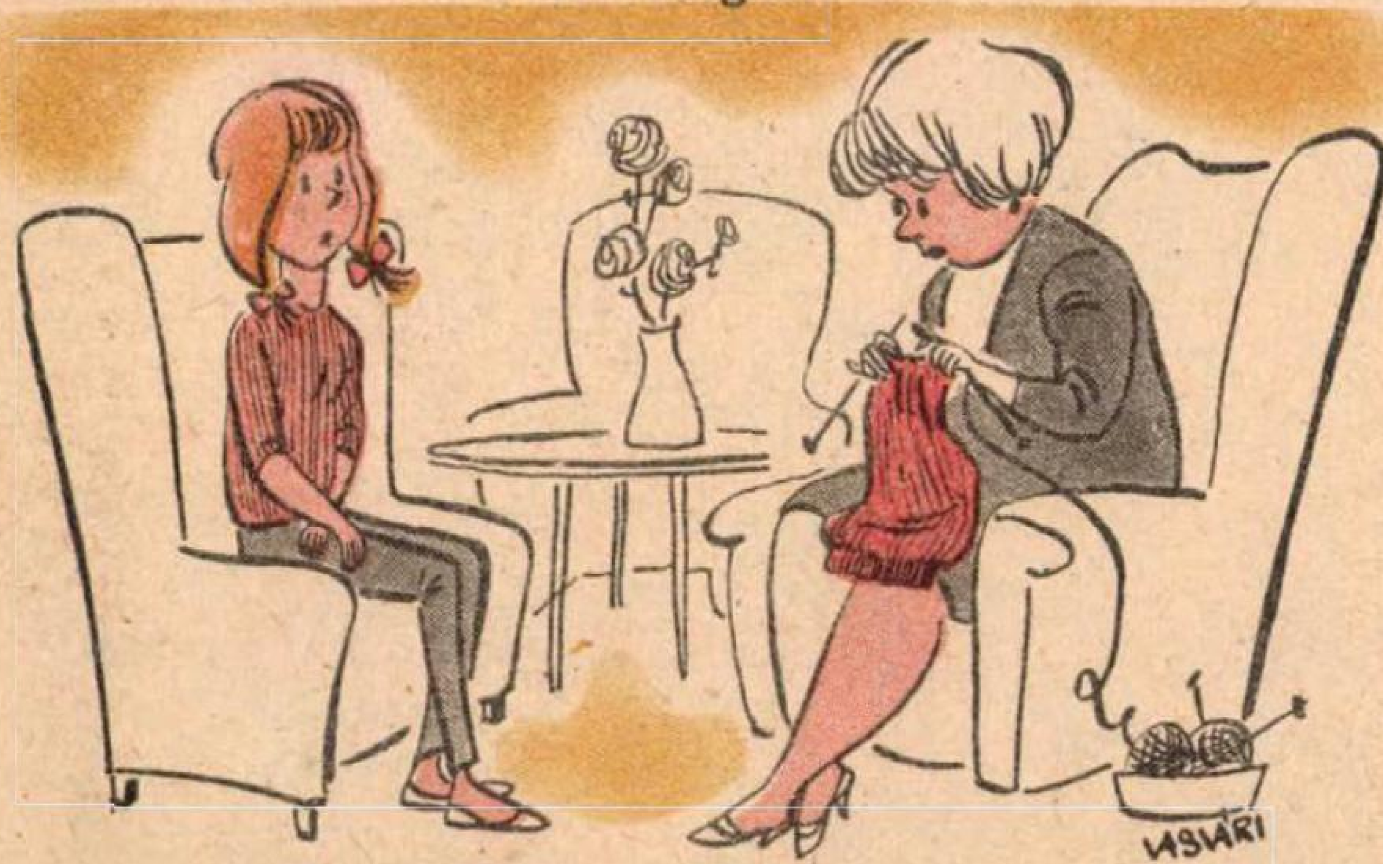
– Csak a rolleromhoz próbálok egy csapágyat keresni...

Gondos nevelés

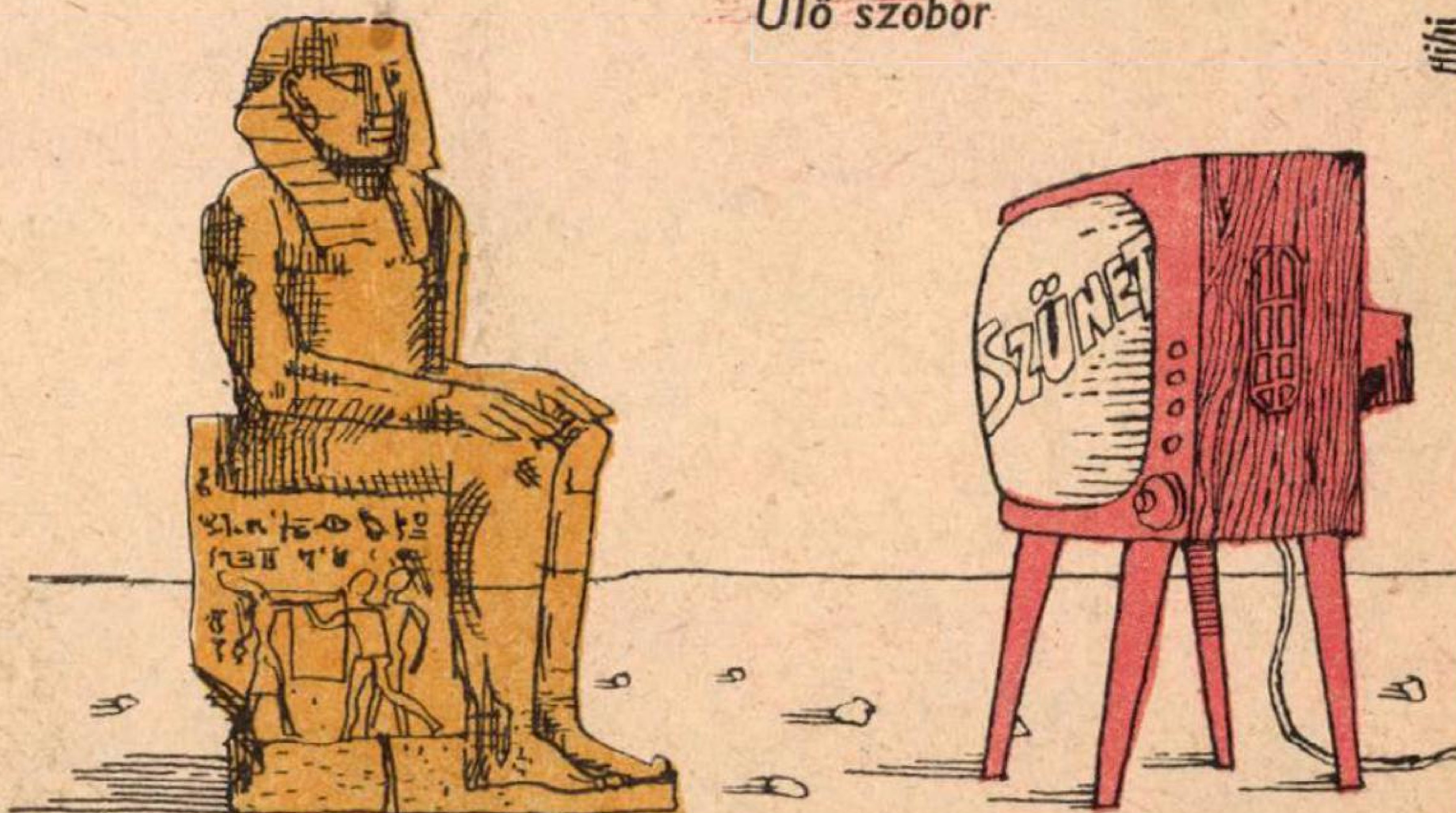
– Az én anyukám nem engedi meg, hogy kirúzsozzam a számat...

Női dolgok

– Mondd, anyu, voltál te már szerelmes?

Ülő szobor

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 65.6798 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504